

----- DUŠAN NINIĆ -----

o t k r i ć e

*- ili roman o nečemu što se nikad nije desilo,
niti će se desiti, ali oduvek postoji*

...istinito je izmišljeno, a fantastično je istinito ...

23.03.2006.

Oči prisutnih bile su uperene u Goranovo znojavo lice. Na velikom monitoru glavnog kompjutera treptao je kvadrat u kome je pisalo »start«. Njemu je pripala čast da kao vođa projekta pokrene to »start« i možda pokrene točak istorije...na neku drugu stranu.

Iza stakla, u drugoj prostoriji iste laboratorije, na ovcem niskom stolu bile su tri piramide postavljene u pravilan trougao.

Goran upravi pogled u generala Momčilovića koji je sa ostalima iz tima bio ispred stakla. Razmeniše dugi pogled i general nekako bojažljivo klimnu glavom.

Goran ipak neodlučno pritisnu dugme na mišu.

Istog trenutka se razleže strahovit prasak. U prostoriji se oseti čudan, ali zapravo poznat miris. Posle prvog šoka, svi priđoše još bliže staklu. Izgledalo je kao da se ništa nije desilo, ali na stolu između piramida stajala je pravilna crna kocka od nekog materijala bez imalo sjaja – pravilna kocka čistog grafita.

»Uspelo je!«, prođe Goranu kroz glavu. »Uspelo je!«

Sa velikim naporom je prihvatio blistavu čašu šampanjaca koju mu je pružila Nada. Isuviše su mu se tresle ruke.

A šta sada? - Prošlo je svima kroz glavu. Do ovog dana bili su samo zaokupljeni time da se projekat realizuje. Razmišljalo se o praktičnoj primeni ovog pronalaska, što je bilo manje važno, s obzirom na veliki posao koji ih je čekao, ali nekako i nisu smeli – što bi se reklo – da ga ne ureknu. Sa druge strane nisu bili ni sasvim sigurni da je Goranova formula baš ono pravo.

U stvari, kao i svi veliki pronalasci, i ovaj je u svojoj suštini bio jako jednostavan. Sve ima određenu energiju. Ta energija ima svoju frekvenciju. U polju te energije postoji tačka fokusiranja kroz koju prolaze sve niti koje je drže na okupu u svom neprekidnom proticanju, istovremeno u stalnoj interferenciji sa spoljašnjim svetom, spoljašnjom energijom koja ispunjava univerzum. Goran je sve to pretočio u jedinstvenu formulu. Promenom parametara bilo je moguće menjati strukturu materije – strukturu te energije. Postojala je formula: sada je

samo trebalo napraviti generator koji će po formuli i zadatim parametrima jednostavno stvarati određenu energiju – novu materiju – »ni iz čega«. San svakog alhemičara.

Sve je bilo toliko fantastično da ni sam Goran nije bio baš siguran da li će sve raditi - uvek je postojala mogućnost da je nešto zaboravljeno.

Ali krenimo redom...

*

Časovnik u predvorju, polagano je otkucavao svoje vreme i to je bio jedini zvuk u staroj spratnoj kući. Goran pomisli da nema nikoga, ali znajući sa kim ima posla pritisnu kvaku i uđe u veliku dnevnu sobu. Cipele mu utonuše u debeli stari persijaner. »Mora da je izašao« - pomisli - »ili je zadremao. Mogu to i sutra da mu pokažem...« - Pođe nazad prema ulaznim vratima, ali u se poslednjem trenutku predomisli i krenu prema terasi. Profesor je, dobro umotan u ćebe, sedeo u velikoj ljujašci i gledao na zalazeći disk umornog sunca koji se gubio u plavetnilu panonske ravnice.

- Gorane, kada si došao?
- Zvonio sam, ali niste čuli. Bio sam slobodan da uđem.
- Neka, neka, pa ti znaš da je ovo tvoja druga kuća.

Goran, vidno nervozan, izvadi komadić papira iz unutrašnjeg džepa kaputa i pruži ga profesoru.

- Gotovo je. To je to - izusti kroz zube.
- Nije valjda? Zar je moguće da je tako jednostavno – odgovori profesor sad već i sam uzbuđen.
- Sve se uklapa. Primenio sam je na periodni sistem elemenata i savršeno se slaže sa atomskim težinama i brojem putanja elektrona, samo je sada tačno definisano usporenje elektrona na putanji zavisno od njenog oblika, blizine prolaska pored jezgra i interferencije sa drugim atomima u molekulu.
- A šta je sa živim svetom?
- Pa vi bar znate, isto je - samo složenije. Između organizama na lestvici evolucije postoji samo mala razlika u frekvenciji fokusne tačke, koja opet interferira sa svim atomima u organizmu i daje im – što bi se reklo čak i život – od materije koju vidimo, do najsuptilnijih slojeva biopolja. Uostalom život je vrlo relativna stvar. Sve zavisi kako ga definišemo. Po nekima sve je živo - jer zapravo - sve ima sličnu strukturu. Znae za one interpretacije DNK, da je to samo Teslin transformator u malom. Šalim se - nije tako jednostavno, ali istina je da su spirale i tamo i ovamo, idealno sinhronizovani spiralni korteksi, kao neka vrsta simbiotičkih apstrakcija, koje to i nisu. Bože šta sam sad ukratko namlatio, ali teško je

naći reči kojima bi se to prosto objasnilo - iako je stvarno prosto. Analiza nekih radova Nikole Tesle, dovela je do saznanja o nesumnjivoj konvergenciji njegovih ideja i shvatanja strukture prostor-vreme-materija, kao i do još čvršće veze modela Kvanovane Gustine Energije sa Teslinim tumačenjima. Nadalje, što je još mnogo značajnije, uočeno je da Tesline ideje o ne-hercijanskim talasima uopšte ne protivreče savremenoj nauci nego su, šta više, potpuno u saglasnosti sa Maksimalnim jednačinama za kvantnu teoriju i teoriju relativnosti. Sve što nas okružuje možemo videti na više načina, shodno našim željama i našem cilju, ali isto tako i našim mogućnostima i isključivo na način primeren nama i našem položaju u prostorno-vremenskom kontinumu, naravno u višedimenzionalnom smislu. Svemir je "takav kakav jeste", zbog opšte harmonije i dijalektičkog jedinstva crne i bele rupe, koje su, za sada, hipotetički "generator" osnovnih, suštinsko-strukturnih faza dimenziono višeg oblika kretanja prostor-vreme-materija u modelu opisanom pojmovima prostorne-ekspanzije i prostornog-sažimanja, ciklično - promenljivim periodima razvoja, evolucije i involucije Svemira i, naravno, "večnog", ili bolje rečeno, večno promenljivog Jedinstva ...

- Slažem se, samo ovo je ipak korak dalje - ovo će promeniti svet! Nego, nisi valjda po svom običaju i ovo pustio na internet?
- Nisam.
- Ako ovo dođe u njihove ruke...
- Ne smem ni da mislim šta bi sve iz ovoga moglo da se izrodi. Malo modifikovan Teslin transformator kojim bi upravljao dovoljno brz kompjuter, mogao bi simulirati energetska polja, stvoriti energiju i materiju. Struktura Teslinih loptastih munja i ljudskih telesnih čakri je potpuno ista - zapravo samo kod sasvim razvijenih čakri. Setite se Štajnera i njegovih opisa višelatičnih Lotosovih cvetova... Ali uđimo unutra, hladno je - i Goran pomože profesoru da ustane. - Trebaće mi pomoć oko programa - nastavi Goran - valjda će to Vojkan moći.
- Jesi li mu javio za ovo?
- Nisam, samo sam mu rekao da večeras moramo da se vidimo kod vas. Očekujem da dođe svakog časa.
- A vašeg Tošu - da li si zvao?
- Ma nikome nisam smeo da kažem, znate već, došao sam prvo ovamo. Neko zvoni, mora da je Vojkan, zar niste čuli zvono?

» U tvojim godinama sam sve čuo«, pomisli profesor, sve više uzbuđen, od kako je počeo da razvija u svojoj glavi moguće događaje koji su postajali sve izvesniji, s obzirom na značaj otkrića i sveukupno okruženje.

» Gorana već prate najmanje tri obaveštajne službe - nisu hteli da rizikuju kada je u pitanju tako blistav um - kako ovo sada sačuvati od njihovih očiju? Iskoristili su njegovo lečenje u bolnici zbog stare povrede iz rata, da mu ubace mikro čip u krvotok koji se brzo ugnezdio u kori mozga i imali su sve kao na dlanu - svaku

njegovu misao, sve što vidi ili oseća, a da on o tome nije imao pojma. Srećom Toša je to osetio. Vidoviti prijatelji u ovakvom ratu dobro dođu. Da nismo uspeeli da to izvadimo i prikačimo na naš kompjuter koji simulira Goranovu misaonu matricu - ko zna šta bi se sve desilo. Za sada ih još uspešno lažemo, ali dokle? Da Vojkan brzo nije razvio onaj njegov fenomenalni softver. Bože, nisam u tebe nikada previše verovao ali ipak nas je do sada vodila neka nevidljiva ruka, samo nas je providenje spaslo. Šta dalje?«

- Dobro veče profesore, reče Vojkan ulazeći, šta je bilo tako hitno?
- Bolje da ti Goran objasni.
- Zdravo Gorane, nisam te video, izgubio si se u toj fotelji.

Goran mu bez reči pruži papirić sa formulom.

- Šta ti je ovo, nije valjda tako jednostavno?
- Jeste, mada nije lako doći do ovih osnovnih parametara formule. Sve su to složene funkcije, ali uz prerađeni periodni sistem elemenata je ipak lakše. Nisam smeo telefonom, a i ovde je najsigurnije. Sistem koji si napravio za profesorovu kuću uspešno blokira sve njihove mašine za telepatsko prisluškivanje naših mozgova. Sreća da još nisu otkrili da imamo tako nešto.
- Neće to dugo da ostane tako, zlovoljno izusti Vojkan.
- Dva su nam osnovna zadatka, upade profesor, kako da sačuvamo formulu i kako da je isprobamo u praksi?
- Nećemo to moći bez naših prijatelja iz vojske, odgovori Vojkan, ali da li i svima njima možemo da verujemo? Da nije i neko od njih postao kontrolisan?
- General je naš sto posto, a i Toša će nas donekle pokrivati, mada i njega napadaju, umeša se Goran.

Profesor uze telefon:

- Pozvaću odmah Stojana da dođe.
- On ne zna za tvoj sistem elektronske zaštite Vojkane, da li smemo da mu kažemo?
- Grešiš, itekako zna. Bez njega ne bih mogao da nabavim sve potrebne hardverske sitnice, samo je on mislio da je bolje da ti ne znaš šta on sve zna.
- Zdravo, ovde Jova, da te nisam probudio?
- Taman posla - telefon me probudio. Nego kaži šta je tako važno da me sada potržeš, u ovo doba. Ne bi ti zvao tek tako da mi čuješ glas - pričaj!
- Naredi Stojan u maniru starog oficira.
- Nije baš za telefon - znaš već - dobro bi bilo kada bi došao do mene.
- Sada u ovo doba, samo što sam legao - nikako - zar ne može da čeka do sutra?
- Toliko mi ne veruješ - zar bi te zvao da nije važno. Goran je završio ono na čemu je radio - kod mene je. Tu je i Vojkan.
- Dobro, dolazim, ali čuvaj se ako nije stvarno nešto važno. Zdravo.

Profesor spusti slušalicu i okrete se prema svojim prijateljima.

- Gundža što ga povlačimo u ovo doba, ali doći će. Nisam ni primetio da je već pola dvanaest.
- Vodite računa, iza dva časa štit ne deluje baš efikasno, sve do četiri, to nisam mogao da rešim.

*

- Evo, opet nešto hoćete od mene? - Poče da gundža ulazeći - Bio sam legao. Šta je sada toliko važno za ovu grupu čudaka. Sreća vaša da sam i ja kao i vi., Stojan počeo da se smeje i sede u najbližu fotelju.
- Goran je uspeo., počeo profesor.
- Ponovo njegove izmotacije sa teleportacijom - da nije sada preneo nekog miša? General se sam nasmeja svojoj šali.
- Goran je uspeo da završi formulu energetskog polja svega na ovoj planeti pa i same planete i celog univerzuma - nastavi profesor - Znamo i njenu stvaralačku crtu - uz posebno modifikovan Teslin transformator, kontrolisan brzim kompjuterom isprogramiranim na potreban način, moglo bi se stvoriti bilo šta - prava alhemija.
- Jesi li ti svestan šta govoriš, vi mi to sve tek sada kažete, krili ste sve to od mene - ako je uopšte tačno to što pričaš! Zar ne verujete vojsci?
- Odgovor je DA - i ne bi te zvali da možemo bez tebe. Dosta foliranja. Ako hoćeš da se uključiš dobro, ako ne, slobodno idi - već ćemo se snaći.
- De, de, sigurno da ne možete bez mene. Samo ja imam takav kompjuter. Sreća da smo onom mosadovom obaveštajcu maznuli pravu mašinu.
- Možda su baš i hteli da im ga maznete - kako ti kažeš, ko zna šta ste uneli u kuću - odgovori Jova zamišljeno.
- Ko će da izradi programsku aplikaciju, ako vam dam kompjuter?
- Valjda ću uspeti, uz Goranovu pomoć. Ne znam da li mogu na vreme da kontrolišem promene brzine elektrona na njihovim putanjama.
- Sa ovom mašinom možeš.
- Gde je dovoljno bezbedno da to radimo? Koga sve uključiti? Da li nam je još neko potreban? - počeo Goran.
- Mislim da treba uključiti profesorku Nadu, valjda je svi znate, umeša se profesor. - Znate onu moju rođaku?
- Nisam vam to mislio odati, ali sada moram, imam odlično mesto - naša nova podzemna baza je na najbezbednijem mestu na ovom belom svetu, tu nam čak ni oni iz Fort Mida, mislim na NSA, ne mogu ništa. Kremna - sve vam je jasno!, važno završi general.

- Kako se ranije nismo setili da je koristimo za takve stvari - da li je neko proučio taj fenomen? Božije mesto. Nije čudo što su se Tarabići tamo rodili.
- Sutra u dvanaest časova u mom kabinetu. Zovite i Nadu. Ne brinite, Vojkan je i kod mene instalirao ovu zaštitu, morao sam da mu naplatim one delove. Idem da spavam, hvala vam što ste me zvali.

Stojan ustade i pođe prema vratima. Tu zastade i okrete se prijateljima:

- Valjda ne moram da vam naglašavam važnost čuvanja ovoga u tajnosti. Laku noć.
- Naravno, bolje da i mi pođemo, sutra nas čeka naporan dan - i Vojkan ustade - Ideš li Gorane?
- Idem, čekaj me. Skoro je dva sata. Laku noć profesore.

*

Najveći stepen tajnosti odlikovao je specijalno antiterorističko odeljenje na čijem čelu je bio general Stojan Momčilović. On je dugo bio u obaveštajnoj službi, ali poslednje dve godine na posebno osetljivom mestu načelnika ovog odeljenja čije je i samo postojanje držano u najvećoj tajnosti. Zapravo i sam terorizam protiv koga su se borili je bio najveća državna tajna. Sa jedne strane da se najšira javnost ne bi zaplašila, a s druge, da bi se njome, ako zatreba, moglo lakše manipulirati. Sve veća eskalacija napada moćnim kompjuterima koji su masovno čitali misli ljudi, a i isto tako im sugerisali šta da misle, a da to niko ni ne primeti, zahtevala je odgovarajući odgovor, odnosno zaštitu. Najstrašnije je što većina ljudi uopšte nije ni bila svesna - nije im moglo ni pasti na pamet, da njihova misao uopšte nije njihova. Retko ko bi i poverovao u to, sve da mu se i kaže.

Nisu mu bile strane nikakve čudne pojave na ovome svetu, ali Goranov rad je stvarno jedinstven i fascinantan. Nije ga začudilo ovo što je večeras čuo. U Odeljenju su već dugo pratili Gorana i njegova istraživanja. Sama činjenica da su prijatelji samo mu je sve olakšavala. Premda nije bilo mesta čuđenju, ipak nije mogao ostati miran. Takvo otkriće neće značiti samo tehnološki pomak u proizvodnji ovoga ili onoga - kako smo obično navikli - već može značiti kompletnu promenu današnje civilizacije. A tek da ne mislimo na moguće zloupotrebe. Današnje otkriće može značiti i kraj ove civilizacije - i to će na neki način i biti: Ili ćemo otići takav korak dalje da i nećemo ličiti na današnju civilizaciju, ili ćemo sve to lepo zloupotrebiti kako smo obično i navikli, pa će to biti kraj svega - vraćanje na pećinskog čoveka.

Stojana prođe neka jeza. Zaustavi svoj veliki, luksuzni džip pored starog platana na kraju ulice. Obuze ga laka drhtavica. »Šta li mi je sada« - pomisli - »mora da sam isuviše star za sve ovo. Nije mi prvi put da moram da odlučujem o ovakvim stvarima, pa ipak... Ko zna kada je i koliko puta do sada neko kao ja - ipak samo običan smrtnik - držao ključeve pakla i raja istovremeno u svojim rukama. I koliko puta, do sada, je doneta prava odluka? Slobodno možemo reći - nijedanput. Da nije tako, zar bi današnje društvo bilo takvo kakvo jeste. Stari pisci, ali i savremena istraživanja, svedoče da je na ovoj planeti propalo mnogo blistavih civilizacija. Zbog čega - nije teško zaključiti.«

Stojan se malo povrati, okrenu ključ i veliki motor živahno zabruja. Mahinalno baci pogled na retrovizor, ali u krajnjem uglu ogledala spazi nešto čudno na nebu. Otvori vrata i provuče glavu gledajući uvis. Nije se videlo ništa neobično. Odjednom iznad krošnje drveta ugleda nekakav svetlucajući ovalni objekat koji je bešumno klizio po nebu. Ni blizu onoga što se obično nazivalo letećim tanjirom. Svetlucao je jednom mirnom bojom starog zlata: «Kao stari dedin džepni sat» pomisli Stojan.

Njegovo odeljenje je pratilo i ove pojave. Znalo se za takve objekte, ali on nije imao prilike da se sam u to uveri, ni da neku od tih plovećih nepoznanica vidi svojim očima.

Srce poče brže da mu kuca, ali hitro se dočepa radija u kolima i pritisnu programirani broj za hitne slučajeve.

- Molim, javi se prijatan ženski glas. Bio je to moćni kompjuter u Odeljenju.
- Stojan ovde, vidiš gde sam, šta je ovo iznad mene?
- Neidentifikovani leteći objekat - poznat oblik - kalsifikovan - vrsta C, dužina: tri hiljade i šesto metrara; visina leta: dvadeset i osam hiljada stopa. Poreklo nepoznato.
- Da li očitavaš naka zračenja ili indukovanja? Da li nas skeniraju?
- Ne nas, ali uperili su skenirajući zrak ka Rtnju - to je planina na istoku.
- Znam za toliko, ali šta sad pa tamo traže?
- Ne znam. Vidim da su sada tačno nad Rtnjem i da nešto tamo rade. Upravo sada odlaze. Nema ih više u orbiti Zemlje. Strašno su brzi. Koriste pukotine prostor-vreme-materija, ono na čemu tvoji prijatelji rade.
- Dobro! Toliko za sada. Hoću kompletan izveštaj za sutra ujutru.
- Svakako, prekidam vezu.

*

Ako se za nekoga moglo reći da je prijatne spoljašnjosti i vedrog duha, to je sigurno bio Vojkan. Njega su jako dobro znali pri Ministarstvu odbrane u *Odeljenju za praćenje svetskih veb sajtova* - inače to je bio zvaničan naziv Stojanovog odeljenja. Bio im je i spoljni saradnik. Lako je sklapao poznanstva i ostavljao dobar utisak na ljude sa kojima se sretao. Stojanova sekretarica - inače žena strogih patrijahalnih nazora - nije mogla da sebi ne prizna da joj srce ipak malo brže zakuca kad god ga vidi. A to nije bilo retko. Pogotovo u poslednje vreme Vojkan je imao dosta posla u Odeljenju.

Kao i obično, i tog jutra je bez problema ušao u jako dobro čuvanu Stojanovu kancelariju. Bila je to velika prostorija, pravilnog kvadratnog oblika, po opremi vrlo neobičan spoj najsavremenije sofisticirane kompjuterske tehnologije i starog komadnog nameštaja u stilu secesije, ostalog iz doba između dva svetska rata, koji je bio ponos nekog načelstva tadašnje Srpske države. Posle rata, svojim strogim linijama i glomaznošću doprinosio je osećanju strahopoštovanja prema novoj vlasti kome se nisu mogli odupreti svi koji bi došli pred velikog načelnika OZN-e. Dugo su taj sto i ormar čekali u nekom magacinu u podrumu Ministarstva odbrane - do pre nekoliko godina kada ih je Stojan slučajno video prilikom neke inspekcije radova na novim sistemima obezbeđenja u zgradi. Nije mogao da odoli, a da ih ne pokupi za svoju kancelariju koju je upravo preuređivao. Imao je muke dok nije po zgradi pronašao i dve fotelje u istom stilu - doduše u jadnom stanju, ali za starog tapetara Boru sa Dorćola, bile su pravi izazov. Vrhunac Stojanovog smisla za humor, koji je bio svuda prepoznatljiv, pa i u ovom uređenju njegovog radnog prostora, bila je i stara metalna stona lampa sa širokim ovalnim senilom - inače originalna lampa sa radnog stola generala Nedića iz vremena nemačke vlasti, koju je slučajno našao u jednoj antikvarnici kod Slavije. Jednom, u iskrenom razgovoru sa profesorom Jovanovićem - inače njegovim najboljim prijateljem - priznao je da je cela ta neozbiljnost sa stvarima starih »nenarodnih« rukovodilaca, ustvari bila bunt njegove podsvesti: ni sam nije bio sasvim siguran kome služi. Igrao je na žici. Naravno da je neko morao da se suprostavi neprijatelju na novi, odgovarajući način, ali isto tako neko mogao lako da zloupotrebi i njega i njegovo Odeljenje za neverovatno maltretiranje sopstvenog naroda.

Vojkan za sobom zatvori vrata i spazi da kod Stojana već sedi vitka žena srednjih godina, ali još uvek izuzetno atraktivne spoljašnjosti. Bila je to Nada Cerović, vanredni profesor elektronike Beogradskog Univerziteta, inače odskora i upravnik Teslinog muzeja. Kada ču vrata, ona se okrete.

- Zdravo Vojkane, Stojan mi je već sve rekao, ili valjda sve što ja treba da znam - poče Nada kao u šali, premda Stojanu nije mogao da promakne njen pomalo zajedljivi ton, pa i on nastavi u tom stilu.
- Nudim joj odmor u našem odmaralištu na Tari, a ona tako. Doduše moraće malo i da odradi za stan i hranu, nasmeja se, - Nego, sedi Vojkane.

- Neozbiljni ste, a čeka nas strašan posao. Nisam spavao celu noć. Ako i uspemo - teško da ćemo moći da to sačuvamo i kontrolišemo. Da li ćemo i mi sami biti dovoljno jaki da to ne zloupotrebimo. Možda ubrzamo kraj ove civilizacije.
- Može biti i početak jedne nove bolje civilizacije zasnovane na novim duhovnijim principima - upade Nada - zar ima nečeg čistijeg od srpske pravoslavne duše?
- Baš tog našeg nacionalizma se i plašim.

Raspravu prekide ulazak Gorana i profesora Jovanovića.

- Dobar dan gospodo, izvolite, sedite - poče general i nastavi: Vojkane, do kada možeš da završiš program?
- Do četvrtka - valjda.
- Danas je ponedeljak, predlažem da radiš ovde. Naši kompjuteri su sigurniji, a i imamo kvalitetnu odbranu od - znaš već čega. Ako sve bude kako treba, u subotu u 04:00 časa letimo u odmaralište. Tačnu poziciju ne morate znati. Naša laboratorija je 312 metara pod zemljom. Valjda će biti dovoljno. Bićemo sami, čuvaće nas »majka«. To kompjuter najsavremenije generacije. Ja sam ga programirao od samog početka i verujem mu.

*

- Šta to radite iza mojih leđa, kakvi ste vi to drugari? Spremate se za odmor o trošku države, a mene niko ne zove, bez uvoda počeo je Toša svoju priču preko telefona.
- Odakle znaš? (Kakvo pitanje) Nismo smeli da te zovemo zbog bezbednosti - pravdao se Stojan - Vi palančani niste nam dostupni. Uostalom ti znaš već dovoljno i računali smo na tvoju pomoć.
- Samo mi kaži da li je istina ono što mislim da jeste, da li je naš prijatelj završio posao?
- Jeste, u potpunosti.
- Zaboravljaš da ja ne mogu tamo da vas pratim - to je Kremna.
- To smo prevideli, u pravu si. Ipak bi bilo bolje da si sa nama. Uzmi kratak odmor preko agencije »Travel - international« za deset dana, na Tari. Traži Mirjanu, ona će znati. Dobro da si se javio. Izvini za ovaj propust, vidimo se.

*

Kada su svi putnici u letelici utonuli u dubok san, veliki lift je počeo da spušta platformu sa vojnim helikopterom duboko pod zemlju. Posebno razrađeni narkotik je obezbeđivao takvu vrstu spavanja bez i najmanjeg traga nekom snu, a kamo li klasičnoj REM fazi. Pokazalo se da je to solidna zaštita od spoljašnjeg programiranja mozgov a ljudi. Profesor Ognjanović, biotehnolog i njegova ekipa na VMA razvili su tu drogu u sklopu svojih aktivnosti, kao i širih delatnosti Odeljenja, u cilju borbe protiv neprijateljskog programiranja naših ljudi. To je bio najnoviji i najokrutniji oblik specijalnog rata, zapravo najnemoralniji oblik ratovanja od svih poznatih u istoriji. Stojan je sa njim od početka radio na ovom programu i sreća da su mogli na vreme da urade takvu bazu savremenih opijata, jer da to nisu imali u velikom napadu s proleća prošle godine...

Sa druge strane pratili su i perfidno trovanje koje je dolazilo kroz uvozne prehrambene proizvode sa zapada. To je otvoreno najavio još 1925. godine, Vinston Čerčil kada je pisao o "epidemijama metodično pripremljenim i lansiranim na čoveka i životinje... Biljne vaši da unište berbe i useve, antraks da ubije konje i stoku..."

Otvoreno je jedno novo poglavlje u korišćenju *biološkog oružja* kao metode bio-ekonomskog uništenja protivnika. Za to su morali imati dostojan štit koji se ogledao u posebno stvorenoj laboratoriji pri VMA. Svega toga ne bi bilo da jedna nova nauka koja je svoj razvoj i procvat ostvarila tek sredinom i krajem XX veka nije otvorila je mnoga vrata za značajna poboljšanja u medicini i prehrambenoj tehnologiji, ali - još i više na polju svakojakih zloupotreba.

Razvoj tehnologije rekombinantne DNK uslovio je fantastičan napredak biotehnologije. Ejveri Mekleod i Makarti su 1944.g. otkrili da su genetske informacije pohranjene u nukleinskim kiselinama. Genetski kod je razbijen 1961.g., a devet godina kasnije, prvi put u istoriji nauke sintetizovan je gen. Konačno, od 1972. metode spajanja fragmenata DNK dva različita organizma da bi se stvorio biološki funkcionalan hibrid DNK molekula, rezultirao je prvim uspešno okončanim eksperimentom. Kao i svaka nova tehnologija, i biotehnologija je medalja sa dva lica. Dobra strana nudi rešenje za ljudske patnje. Genetski inženjering olakšava ljudima borbu protiv pojedinih bolesti, stvarajući preparate kakvi su rekombinantni insulin i rekombinantni eritrogen, Faktor VIII - lek namenjen hemofiličarima, vakcine i antibiotici.

Međutim, ona loša strana biotehnologije dozvoljava beskrajne mogućnosti manipulacije i zloupotreba. U Americi se proizvodi mleko "obogaćeno" genetski modifikovanim hormonom rasta, koji se daje i kravama. Na pijacama i u prodavnicama mnogih evropskih gradova pojavio se i paradajz identičnog oblika i tvrdoće koji ne truli i može stajati mesecima. Takav kvalitet postignut je zahvaljujući genetskom inženjeringu, koji je gene ove biljke obogatio dodavanjem antibiotika. Ali, unošenje tako "obogaćene" namirnice kod ljudi može stvoriti otpornost na antibiotike. Organizacija «Greenpeace», udruženja potrošača i razna društva za zaštitu čovekove okoline pokrenuli su žestoku

kampanju u Evropskom parlamentu da se zabrani uvoz *genetski modifikovane soje*. Soja obogaćen antibioticima - da bi postala otpornija na bolesti i štetočine - postala je neizostavni sastojak prehrambene industrije - od raznih vrsta testa do hrane za kućne ljubimce. Treba imati u vidu da je, prema zvaničnim podacima, preko 30 vrsta bakterija danas već razvilo otpornost na antibiotike. Tako je i efekat lekova protiv raznoraznih infekcija drastično smanjen.

Još u aprilu 1997., na zasedanju Evropskog parlamenta u Briselu, usvojena je zabrana uvoza genetski modifikovanih žitarica koje mahom dolaze iz američkih laboratorija. Komisija Evropske Unije posebno je istakla opasnost od "rizika prenosa gena otpornog na antibiotike na čoveka " i predložila da se ubuduće informacija da je reč o genetski modifikovanim proizvodima jasno istakne na etiketama.

Eugenika, ili nauka o "poboljšanju" rase putem genetike, može biti krajnje zloupotrebljena kroz neetičku upotrebu biotehnoške prakse. Zatim, tu je i *pitanje stvaranja biološkog oružja putem biotehnologije*. Biološko oružje može se klasifikovati na viruse, bakterije, rikcije, biološke toksine i genetski izmenjene organizme.

Takve vrste koje se tipično ispituju u okviru biotehnoškog arsenala uključuju ebolu, hanta virus i venecuelanski konjski encefalitis (VEE). Ebola izaziva hemoragičnu groznicu; hanta virus groznicu praćenu bubrežnim komplikacijama i respiratornim problemima. VEE napada centralni nervni sistem i izaziva često oticanje mozga. Najveće zalihe biološkog oružja imaju SAD, Iran i bivši SSSR.

Kako je upozoravano još davno u knjizi "IMPERIJA ZLA - PRLJAVA AMERIKA«, D&D Vićanović, biološki agensi imaju najveću moguću efikasnost ubijanja. Ratovanje postaje mnogo jeftinije. Procenjuje se da jedan gram biološkog toksina može ubiti 10 miliona ljudi. Pročišćena forma botulin toksina je približno 3 miliona puta moćnija od nervnog gasa sarina. Kao poređenje, skad projektil napunjen botulin toksinom kontaminiraće oblast površine 3.700 kvadratnih kilometara - oblast 16 puta veću od one koja se zarazi sarinom. Prema procenama vojnih stručnjaka, "sređivanje" jednog kvadratnog kilometra neprijateljske teritorije koštalo bi oko 2.000 dolara ako se upotrebi konvencionalno oružje; 800 dolara ako je u pitanju nuklearno; 600 dolara hemijsko, a samo 1 dolar ako se koristi biološko. Upravo zbog ove činjenice, biološko oružje nazvano je "atomska bomba siromašnog čoveka". Još jedna prednost je to što se bukvalno sve - od balističkog projektila do komada voća može iskoristiti kao oružje. Sa nekoliko čestica hanta virusa mnogo hiljada ljudi postaju nosioci koji će zatim inficirati još hiljade i hiljade drugih ljudi.

*

Obilan doručak je grupa uspešno savlađivala, kada se na vratima pojavi Stojan:

- Dobro jutro. Kako ste spavali? Valjda sam dobar domaćin, reče ulazeći u malu trpezariju.

Iako duboko pod zemljom, prostorija je bila znalački uređena tako da nije zračila klaustrofobičnom atmosferom sličnih bukera. Zidovi od betona i čelika su bili obloženi drvenim panoima i poluprovidnim svetlećim površinama koje su imitirale prozore. Posebna vrsta svetla je omogućavala da buja zelenilo svih vrsta.

- Ništa bolje od Užičkog pršuta! - Primeti Toša - Zdravo Stojane, pridruži nam se.
- Hvala, nisam gladan.
- Da li je transformator već gotov? Goran ti je valjda dao sve nacрте, počе Vojkan.
- Jeste. »Majka« je dala neke sugestije i intervenisala u nekim vršnim naponima spoljašnjih kalemova. Nije smela da dira program, iako je strašno želela, jer je on većeg prioriteta od nje. Stalno mi gundа kako nemam poverenja u nju. Dala je sugestiju da i žica nije dobro oblikovana - kaže da ne sme da bude okruglog profila, ne znam da li je to stvarno bitno.
- Jeste, ali sve smo to sredili, sada je sve u redu. »Majka« je bila u pravu, to smo prevideli, umeša se Goran.
- Zar su sonde morale da budu baš u obliku piramide? Loša asocijacija..., počе Toša.
- Ti bi radije šumadijski opanak. To te ne bi asociralo na Novi svetski poredak, u šali mu odbrusi Nada znajući za njegova interesovanja i istraživanja na tu temu.
- Prestanite! Koliko nam dana treba da sve uskladimo? - Upita general.
- Desetak dana, odgovori Goran.

*

Još malo je trebalo da se zlatni disk sunca spusti do same ivice nepregledne pustinje. Na ramenima snažnih crnih robova, u nosiljci na početku kolone, sedeo je veliki mag Elim, sav u blistavoj odori sa krunom na glavi i velikim zlatnim štapom u levoj ruci.

Prilazili su polako hramu.

Nevelika građevina, uklesana u monolitnu stenu, koja je u stvari bila početak ovećeg stenovitog brda, bez rastinja, dok se sa druge strane u nedogled se prostirala pustinja.

Radost i strah su se mešali u Elimovom srcu. Da li će Elud uspeti u svom današnjem predstavljanju novih mogućnosti savremene nauke. Obećao je da će

stvoriti najveći i najčistiji dijamant i to samo svojim rukama i mislima. To je bio vrhunac njegovih mnogogodišnjih istraživanja čistih spirala svetlosti na novim ezoterijskim principima. One su se preplitale u hiljadama kombinacija i interakcija - iako se radilo o samo dve uporedne spirale - zlatnoj i plavoj. Pravom kombinacijom njihovih rotiranja dobijala se beskonačna energija koju je samo univerzum mogao shvatiti. Jedini problem bio je kako sve to uskladiti i kontrolisati. Poslednja istraživanja su mu dala nadu da je na dobrom putu. Napravio je tablicu svih energija živog i neživog sveta. Samo malo pomeranje uglova spiralnih interakcija je menjalo njihove beskonačne veze. Elud je bio siguran u uspeh, ali ne i večitom nepoverljivi Elim kome, sa druge, strane sujeta nije dozvoljavala da spreči današnji eksperiment. Kada je zamolio Eluda da odloži današnju probu, ovaj ga je upitao: »U čemu gešim? Pomozi mi!« Naravno Elim nije imao odgovora, ali je znao vrlo dobro da će to biti početak nove ere, ili kraj stare, ili možda samo kraj svega.

- Ako današnji Eludov eksperiment ne urodi plodom, ili kako je predviđala velika sveštenica, da će njegova posledica biti samo veliki prasak koji će zbrisati sve živo i otvoriti samo još jedan vulkan, zaklinjem vas da se ponovo okupimo kada se za to stvore uslovi.

Tako je počeo svoj jutrošnji govor Elim pred svojih dvanest najodanijih sveštenika. Velika sveštenica nije imala poverenja u Eludove eksperimente i to ne zbog njegove nesposobnosti, već zbog straha da Bogovi to neće dozvoliti: da im čovek uzima deo posla. Rekla je to otvoreno i Elimu i Eludu, ali naravno nije mogla da ih ubedi da sve napuste. Rešila da stvar ispravi na svoj način.

- Naš posao nije završen - nastavio je Elim - Možda se neko od vas pita kako ćemo se prepoznati. Ne brinite. Već ćemo se itekako prepoznati. Napravio sam astralni svetionik koji će tu stajati vekovima - naravno ako bude potrebno. Odlučio sam da to bude slika današnje procesije do velikog hrama. Ako je ovo poslednji dan, neka nas ovaj naš zajednički čin podseti u budućnosti šta smo uradili. Možda će proći mnogo vekova do tada, promenićemo mnogo života. Verovatno će ga Nagard nacrtati, a ostali, kada je budu videli neće moći da ne oseću duh današnjih dana. Tada će doći dan našeg ponovnog okupljanja.

*

Iako je pojava velike sveštenice odisala posebnim mirom i staloženošću - ipak su oni koji su je dobro znali mogli osetiti izvesnu uznemirenost u njenom glasu:

- Sigurna sam da će nas Elud ovaj put uništiti. Bogovi su ga upozorili, ali ne vredi - sujeta Elimove grupe je neverovatna. Večeras je kraj naše civilizacije. Sve živo biće zbrisano, naravno - mislim na materijalna tela.

Po ko zna koji put sile tame su čoveka dovele do ivice provalije koju on ne želi da vidi. Bog ne može dozvoliti da Sotona preuzme njegovo delo. Acim pognu glavu i napravi pauzu nekoliko trenutaka, a zatim pogledavši svoje sestre blagim pogledom - nastavi:

- Šta nam sada preostaje? Ne možemo uticati na to da promenimo ljudsku glupost, ali možemo pokušati da spasimo sebe. Danas u podne ostavićemo svoja tela. Tada ćemo izaći poslednji put iz ovih tela i u drugoj dimenziji ostaćemo vekovima. Nadam se da će doći dan da se ponovo materijalizujemo na neki način, ali - videćemo. Izgradićemo na astralnoj ravni svoj novi dom. Probaćemo da sačuvamo i našu biblioteku.
- Zar će poći samo nas sedam? Upita najstarija sestra.
- Svaka neka povede još po dvanest dragih osoba - vaše moći to dozvoljavaju. Za okolinu će oni umreti, ali stvarno, vodimo ih u novo rođenje. Kada bude došlo vreme, bogovi će nam dozvoliti da uzmemo zemaljska tela, a do tada će Zemlja još mnogo puta obleteti oko Sunca. Ja sam pripremila mesto za nas gde ćemo se okupiti sa one strane. Veliko ogledalo nas poslednji put nosi na željeno mesto.

Acim ustade sa svečanog trona, lice joj je bilo savršeno mirno, ali sestre su lepo videle da je zebnja u njenom srcu ipak promenila boju njene aure unoseći crvene i crne tonove. Zastade:

- Okupićemo se ovde tačno u podne, poslednji put.

Acim se polako uputi ka vratima - činilo se da hoda, mada je lebdela nekoliko milimetara iznad mermernog poda. Nečujno je klizila i uskoro nestade u svojoj sobi.

*

Sveti štap koji mu je bio u desnoj ruci, Elim podiže ka nebu i posle kratke molitve uperi veliki rubin na njegovoj glavi prema istoku. Istog trenutka povorka stade pred hramom. Elim sa svojih dvanest sveštenika uđe polako unutra. Veliku podzemnu prostoriju osvetljavala je plavičasta svetlost koja kao da nije dolazila niodkuda, a opet je obasjavala sve.

Na uzdignutoj platformi koja je lebdela na oko pola metra iznad poda stajao je Elud sa uzdignutim rukama iznad glave. Tri omanje crvene piramide, lebdele su i okretale se oko njegovog tela u pravcu prizivanja Sile. Između njegovih ruku trebalo je da se stvori najčistiji i najlepši deo ove prirode - najveći do tada znani dijamant - čist ugljenik.

Za ono što je zatim nastalo ni jedan jezik nema pravi izraz. Kataklizma je isuviše blaga reč. Planeta Zemlja je u trenutku bila zbrisana i sav živi svet je napustio

svoja materijalna tela. Bogovi su održali obećanje. Čovek je ponovo počeo da se igra Boga i morao je biti vraćen na početak. Ko zna koja po redu civilizacija je prestala da postoji.

*

- Ipak sam bila u pravu. Temperatura naglo raste, rekla sam vam da moram da vidim taj Vojkanov program, ču se glas »majke«. Temperatura i dalje raste, približno vreme eksplozije 18 minuta. Naređenje za hitnu evakuaciju baze je na ekranu 8. Verifikujte ga i odlazite. Za mene nema vremena. Helikopter je spreman za poletanje. Predviđam eksploziju jačine pola atomske bombe bačene na Hirošimu - znam da volite takva poređenja - nastavljala je »majka« - S obzirom na dubinu i sastav zemlje, za očekivati je nastanak novog vulkana i nestanak svog živog sveta u poluprečniku od 132 kilometra.
- Da nije neka greška, Stojane, taj tvoj kompjuter, histerično poče Nada.
- Nažalost nije, moramo bežati, a posle ćemo tražiti greške.
- Još trinaest minuta do eksplozije.
- Ne znam zašto mi je sve ovo nekako poznato, hteli smo da se igramo Bogova - procedi Toša.

Potrčaše dugim belim hodnikom prema liftu. Prostorija u kojoj su do malopre bili već je bila toliko užarena da su se metalni zidovi krivili.

Toša se pred vratima lifta saplete i rasu mu se fascikla sa materijalima koje je samo na brzinu zgrabio kada su pošli. Nada dohvati malu knjižicu i nastaviše, nije bilo vremena za zadržavanje.

- Kakva ti je ovo knjiga? »Priateljstvo«. Interesantna ilustracija. Bože što me ova slika na nešto podseća - poče Nada da zapitkuje Tošu dok su se vozili u liftu.
- Kasnije ćemo o tome, odvrati joj ovaj, ali tada oseti nesvesticu, tako da zamalo pade. Za trenutak je gledao kolonu sa korica knjige kako mu se približava - bila je to za trenutak prenesena realnost. Ali je trajala samo sekund.

*

- Neverovatna promena okolnosti - temperatura stabilna, eksplozija nemoguća, razlog promene nepoznat - ukratko je referisala majka, evakuacija nepotrebna, sektori S - 1 i S - 2 blokirani, ostatak baze upotrebljiv.

- Šta sad ovo znači, sve više imam utisak da se neko sa nama igra. Koja je to sila za koju smo mi sa svim našim vrhunskim mašinama i tehnologijama samo deca koja se igraju u pesku – prvi se oglasi Stojan.
- Zaboravljamo na tu silu, ali ona itekako postoji, procedi profesor, zaboravljamo na Boga.
- Imali smo dugačak dan, ko će sada moći na spavanje? - Poče Nada koja se bila već prilično pribrala.
- Neko nas je spasao, samo - zastade, - ko i zašto? Teško da ćemo imati odgovor, ali bar znamo ko je najveći krivac za sve ovo. Ja preuzimam potpunu odgovornost, ipak je formula bila moja.
- Ne možeš tako. Formula je tvoja, ali program je moj, Stojanovi su kompjuteri, Nadini su proračuni uglova i veličine piramidalnih sondi... Možda je Toša bio u pravu sa onim njegovim opancima. - šala je bila siguran znak da su se opustili.
- Ima li ovde nešto za jelo, da nam nije izgorela i kuhinja? - Uključi se i Toša čiji je apetit bio poznat, a i primećivalo se na njemu.
- Nisi mi rekao kakva ti je ovo knjiga. - Okrenu se Nada prema njemu, - Starije izdanje. Nešto mi je čudno sa ovim koricama.
- To je knjiga mog dobrog prijatelja, inače jednog od većih srpskih isceljitelja i ezoterista i radiestezista i još - mnogo što šta. Koricu je radilo nas nekoliko, zapravo Dragan je to lepo nacrtao, ali smo svi sugerisali kako da izgleda. U stvari, slika i nema baš neke veze sa sadržinom knjige, možda u jednom delu sa početka, ali imali smo sigurno vođstvo. Dugačka je to priča... U to doba u Zaječaru je postojala nekakva neformalna grupa - *Bela Loža* - skup više belih magova. Ali ruska škola nas je pomno pratila - mada toga nismo bili svesni, bar ne tada - i uspela na kraju da nas razbije. Ali to je stvarno duga priča.
- Moraš mi jednom o tome podrobnije ispričati, sada mi se spava.
- Dešavalo se da se i drugi upecaju na tu sliku. Većina iz Bele Lože je posebno reagovala na nju. Mile je čak tvrdio da nam ta slika treba da posluži za nekakvo prepoznavanje, navodno kao ljudi sa slike su nekad bili živi pa su se sada ponovo rodili. Ne znam, ranije nisam tome pridavao neki značaj, mislio sam da Mile preteruje. O, on je umeo nekad da bude dramatičan, ali malopre sam imao jednu kratku i neobičnu viziju. Imam utisak da sve ovo što nam se danas desilo na neki način ima veze sa ovom slikom, ali kako - nemam pojma. Dobro bi mi došlo da je tu sada Mile sa njegovim iskustvom. On nije naročito vidovit, ali se služi viskom i ima bogato iskustvo u ovim stvarima.
- Zadržaću je neko vreme, a sada idem na spavanje, laku noć svima.

Ubrzo su se svi razišli sem Stojana koji je morao da sačini izveštaj za višu komandu. Ipak je šteta bila ogromna, a zapravo pretpostavljeni nisu ni znali šta oni ovde rade. Morao je da složi dobru priču o faznom pomaku prilikom

eksperimentisanja sa plazmom i greške u termo-komorama koje su bile domaće proizvodnje: kao kriva je štednja - to uvek kod nas prolazi.

*

Ako se ne računaju konvencionalne kratke fraze uobičajene za zajednički doručak, razgovor nikako da krene. U vazduhu se osećao neki naboj, mešavina razočarenja i stida, sa nijansom zadovoljstva – što niko nije poginuo. Nisu ni smeli pomisliti na civilne žrtve koje su mogli izazvati. A povrh svega još je bilo strašno što nisu znali šta se zapravo desilo – ni zašto nisu uspeli, ni zašto, opet, nije došlo do katastrofe, šta je sve zaustavilo. Svi su sedeli u svojim foteljama za velikim stolom kontrolne sobe izbegavajući međusobne poglede. Tešku tišinu prvi probi Toša:

- Možda znam šta je problem.

Svi se pogledi sa dosta neverice usmeriše na njegovo lice. On je bio samo ekonomista, a sad se meša u kvantnu fiziku. Profesionalna sujeta nije mogla, a da bar malo ne proradi.

- Pričaj, šta si stao! – Oglasi se Stojan.
- Ne znam ja dobro taj vaš rečnik, nisam fizičar, ali bez druge ravni, mislim da ovo nećete moći da rešite.
- Opet ti sa tvojim vradžbinama! – Kao u šali podbode ga Nada.
- Sinoć nisam mogao dugo da zaspim. Svakakve misli su mi prolazile glavom.
- Misliš da smo mi slatko spavali posle svega - upade ona ponovo.
- Ne prekidaj ga! - Odbrusi Goran.
- Setio sam se davnog doživljaja - sa jednog astralnog putovanja. Nećete mi verovati, duga je to priča. Ipak moram da vam napravim neki uvod. Dakle, pre dosta godina, Mile i ja smo na jednom od naših astralnih putovanja došli do velikog kompjutera – sve je to bilo u cilju obuke koju su nam pružili naši tadašnji vodiči. Na obali čudnog mora gde je voda zelena, a nebo narandžasto, na ivici pustinje postoji kao neka pećina, ali sa spoljašnje strane ništa se ne vidi i da bi se ušlo otvara se deo stene i opet se zatvori kada se uđe. To, današnjim rečnikom, liči na nešto između hrama i vrhunske savremene kompjuterizovane laboratorije. Kada smo ušli upalilo se svetlo, zapravo svetla nije bilo, a sve se videlo jer su zidovi i stvari dovoljno svetlele da bi se videle. Baš sam opširan... Prostorija je bila kontrolna soba ogromnog kompjutera koji se prostirao ko zna koliko pod zemljom. Unutrašnjost je bila pravilna kocka. Na tri zida bili su mali pravougaoni otvori, neki su bili ispunjeni, a neki ne. Iz nekih su virile male ciglice od nekog nepoznatog materijala, veličine

otprilike kao stare VHS kasete. Na sredini sobe bio je omanji stočić – kao stari sekreteri – znate one male radne stolove. Na njemu, žuti krug sa narandžastim pravougaonikom u sredini. U trenutku kad smo mu prišli na stolu se u tom krugu stvori nova ciglica, ili kasete, ne znam kako da to nazovem, a istovremeno poče da trepti jedan otvor u zidu. Ubacih onu kasetu u taj otvor, zapravo otvor je sam uvukao kada sam mu je prineo. Tada poče da se odvija program. Nisam vam rekao: u vazduhu se stvorio dvodimenzionalni ekran na kome su nam prikazali stvari koje su smatrali da treba da vidimo. I to je duga priča, da vas ne zamaram, ali između ostalog, pomenuli su nam da će doći vreme u kome ćemo biti ponovo suočeni sa – kako su oni nazvali – roditeljskim moćima prirode, da će nam one biti date u manjem obimu i pod njihovom kontrolom... Ne sećem se više svega... Bilo je to davno i ovo je samo jedna od sekvenci. Znam da su pominjali da je važan vremenski pomak, inače možemo izazvati veliku štetu i da će nas oni već pratiti i uopšte - zbog ubrzanja vremena u kome ćemo živeti sve je to pogodnije i biće nam dato. (Zvuči kao čisto mlaćenje, pomisli Toša u sebi). Tada ni Miletu ni meni nije bilo jasno o kakvim to roditeljskim moćima prirode govore. Sve sam to bio davno zaboravio, ali sam se sinoć, pre spavanja setio ove epizode.

- Možda bi ih trebalo ponovo konsultovati - nadoveza se Stojan pomalo u šali.
- Nije nemoguće - odgovori Toša praveći se da nije primetio njegov podsmešljiv ton i nastavi - sećam se da su pominjali i vremensku kapiju koja mora da se pri tome upotrebi. Ne znam kako, imao sam ličnih iskustava sa jednom u mojoj kući – ne baš sjajnih iskustava - i zato sam to i zapamtio, ali priznajem da ne znam kakve to veze ima sa ovim eksperimentom.
- To je to! – Viknu Goran i skoči. Stolica odlete daleko i svi se uzmuvaše. Bilo im je dosta iznenađenja.
- Kako se samo nisam setio. Ipak nije loš taj tvoj kompjuter Tošo. To je suština greške. Vreme nismo uključili! Čestice koje idu mnogo brže od svetlosti idu vremenski unazad i dolazi - ne znam kako to da nazovem – kao probijanje zvučnog zida, ali ovo je probijanje svetlosnog zida. Spasilo nas je samo nestabilno vreme! Pa vama je jasno, ili su to Tošini prijatelji ipak umešali svoje prste da ne dođe do kataklizme.
- Dobro, ali kako to ukrotiti? - Poče profesor, avion se udalji od zemlje i sme da probije zvučni zid. Šta mi da radimo? Čekaj! Tošo, pomenuo si vremensku kapiju, šta ti je to?
- On i ima jednu! - Ne otrpi da ne doda Nada.
- Ima tih kapija skoro svuda, ali retko koja radi. Zapravo ni jedna ne radi stalno. Aktivnije su u »Kičmi Evrope«. Znate na šta mislim – raspored Katedrala... Nije valjda da to ne znate, vi fizičari. Nije važno, bilo je to

davno iskustvo, uslovljeno vođstvom koje sam tada dobio, prelazio sam u višu fazu, tako sam i Mileta upoznao. Uostalom, ispričaću vam ukratko, nećete verovati.

Bilo je to na dan slave Sv Đorđa – Đurđić... Nisam siguran da li je to važno... Ustvari jeste. Spremali smo se da idemo kod prijatelja na večeru. Pošao sam u kupatilo da se istuširam, a Seleno je ostala da se oblači. Kao i obično - kasnili smo.

Kada sam izlazio iz kupatila, na vratima sam se skoro sudario sa Selenom.

- Odakle ti sad ovde?, začuđeno je pitala .
- Kako odakle? Pa vidiš da izlazim iz kupatila. Bolje požuri sa spremanjem, kasnimo na Slavu kod ljudi - odvratio sam malo nervozno.
- Ma, sad sam bila u kupatilu - nije te bilo.
- Pa gde sam mogao da budem. Vidiš odakle izlazim! - već sam gubio strpljenje za ovakav razgovor.
- Ovo nisu čista posla - nisi bio u kupatilu! - Seleno je bila uporna.
- Sada si stvarno preterala! - Bio sam na kraju živaca, kasnimo kod prijatelja, bilo mi je hladno dok sam se kupao, grejalica nije htela dobro da greje iako je radila, samo mi još fali njeno zvocanje i to sa takvom glupošću. I ona podiže ton:
- Malo pre sam bila ovde - nije te bilo! Dugo si ostao i pošla sam da te pozovem da požuriš. Nikog nije bilo u kupatilu, ugašeno svetlo i grejalica, mislila sam da si otišao kod starih. Bila sam kod njih - nisu te videli. Vratim se ovde i ti izlaziš - ništa mi nije jasno... - na kraju je dodala tišim glasom.

Shvatio sam da se ne radi o šali, očigledno smo se izgubili u prostoru i vremenu. Setih se i da mi je bilo neobično hladno dok sam se tuširao: sve se uklapalo. Nisu mi bile strane te stvari - i ranije sam o tome dosta čitao - imao sam i svojih sopstvenih iskustava, ali poslednjih desetak godina sam to bio namerno potisnuo. U dva navrata pre toga, kada bih se zagrejao za te teme, to bi rezlutiralo potpunom opsednutošću koja mi se, srećom, nije svidela i uspevao sam iz toga da se izvučem. Bio sam se zarekao da više neću time da se bavim. Lagao bih ako bih tvrdio da su te teme izašle potpuno iz moje glave, ali su ipak bile dobro potisnute.

Jedino sam sa Draganom ponekad o tome govorio. Njega je to stalno interesovalo - ali na jedan smireniji i normalan način - kao da pričamo o vremenskoj prognozi. Nabavio mi je i dosta literature.

Pričao sam Draganu kako sam se izgubio u kupatilu - tačnije nisam se ja izgubio već Seleno nije mogla da me nađe, i on mi je rekao da bi možda bilo dobro da odemo kod Mileta da ga upoznam i da mu ovo ispričamo.

- Ko ti je taj Mile? - Pitao sam Dragana,

- Bioenergetičar, vredi da ga upoznaš, pomogao bi ti da neke stvari razjasniš
- Šta on radi ?, ipak sam bio nepoverljiv.
- Majstor je u Porcelanu, ali je na mnogo višem duhovnom i intelektualnom nivou nego što bi se pretpostavljalo.
- Ništa, vidi kada je slobodan - što da ne.

O Miletu mi je pričao i ranije, ali nisam imao volje da sa potuno nepoznatim ljudima raspravljam o ovim temama. Bio sam svestan da mi etiketa nekakvog vrača - zamlate nije potrebna u ovako malom mestu.

To je bio period kada sam zapravo imao jasno izraženo vođstvo. Posle više godina nezainteresovanosti za ezoteriju (sada sa ove vremenske distance to znam) počele su da mi se dešavaju neke čudne stvari.

Skupio sam dovoljno unutrašnje energije da bih mogao da nastavim dalje i moji vodiči (za koje tada nisam ni znao da uopšte postoje) počeli su da rade svoj posao.

U krajnjoj liniji trebalo je da se upoznam sa Miletom.

To je najvažnija karika tih događaja. Samo poznanstvo sa njim je pokrenulo mnogo toga, da bi na kraju rezultiralo oformljenjem *Bela lože*. Tu dugujem objašnjenje - ne radi se ni o kakvoj masonskoj organizaciji iako je upotrebljena reč *loža*, niti je ono *poznata* značilo da je išla u dnevniku - šalim se - ipak je dobro bila poznata u ezoterijskim krugovima.

Prošlo je bilo nekoliko dana, dremao sam popodne kada je zazvonio telefon - bio je to Dragan i odmah je počeo:

- Mile je večeras kući i slobodan je, pristao si da odemo kod njega?

Nije mi se išlo. Počeo sam da iznalazim neke razloge - kao da sam zauzet, ali Dragan je bio uporan i napokon sam pristao:

- Dobro, dođi po mene oko sedam.

Osećao sam neku nervozu u stomaku dok smo se vozili do Miletove kuće.

Veče je bilo decembarski hladno. Mrak nešto gušći nego obično, kao da je od nekog prozirnog, ali teškog materijala.

Napokon smo stigli.

Mala kuća u dvorištu.

I dalje sam bio nervozan, pitao sam se: Šta li ja tu tražim?

Iz misli me prenulo otvaranje ulaznih vrata. U njima je stajala omanja žena, srednjih godina, prijatnog izgleda - pozvala nas je da uđemo.

Dragan nas je upoznao - bila je to Miletova supruga. Odmah su proradili moji ugrađeni mehanizmi zaštite. Nisam nikad voleo da pokazujem osećanja. Naravno da u tome najčešće nisam uspevao - ali bar sam pokušavao.

Navukao sam uljudan smešak pogodan za prve susrete. U tom trenutku u hodniku se pojavio i Mile. Pozdravili smo se i ušli u njegovu sobu.

Iako je soba bila nameštena starim nameštajem, odisala je smirenošću i blagom toplinom. Na zidovima su bili crteži za koje mi je Dragan odmah rekao da su Miletovi - čim je video da ih zagledam. Bio sam još više začuđen - nije se uklapalo u moje poimanje društva da jedan majstor ume da slika. Dragan je bio toga dobro svestan i likovao je zato što može da mi na prvom koraku pokaže da Mile nije običan čovek.

Počeli smo neusiljen razgovor o svemu i svačemu i na iniciranje Dragana prešli na ono zašto smo i došli.

Ispričao sam mu o svojim ranijim ezoterijskim iskustvima. Sam sam se sebi čudio kako jednom potpunom neznacu poveravam takve svoje lične stvari. Ali razgovor je tekao sve dalje. U vazduhu se osećala sve veća gustina i počeo je ne mali protok energije između Mileta i mene.

Video sam šta se dešava, ali mi je sve to bilo jako čudno - takve senzacije nisam imao sa živim ljudima.

Moram reći da su do tada sva moja iskustva bila na ravni pročitano materijala i duhova iz knjiga i snova - i ko zna odakle sve ne.

Na Draganovo insistiranje Mile mi je pomoću njegovog starog viska izmerio bio-polje - bilo je negde oko metar i po u poluprečniku.

To me je dotaklo kao kao grom iz vedra neba - znao sam iz teorije da je to jako veliko bio-polje, ali mi niko nikada nije - pre Mileta - rekao koliko je ustvari moje bio-polje.

Olga je za trenutak ušla i donela sok i kafu i - brzo izašla. Malo me je začudila njena žurba. Tek mnogo kasnije sam shvatio da joj njena senzibilnost nije dozvoljavala da prisustvuje takvim Miletovim susretima, kada bi se uzburkalo mnogo energije po sobi.

Pored svega ipak me je kopkao slučaj sa razmimoilaženjem u kupatilu.

- Nije mi ipak jasno kako to misliš (brzo smo prešli na ti) da sam prošao kroz vremensku kapiju?

Mile je držao svoj visak lagano ga njišući iznad kartona sa mnogo raznoraznih oznaka i podela.

Iako nikada nije bio u mojoj kući počeo je sasvim sigurno:

- Ispred vrata od kupatila imaš vremensku kapiju,
- Kako ona izgleda? (postavio sam zapravo glupo pitanje),
- Pa kao i svaka vrata, naravno na astralnom nivou - mada više liče na vrata od lifta smejaao se Mile - namerno me dirajući. Dobro je shvatao da jedan deo mene - ne veruje ni reč.
- Što ne istretiraš Tošu malo bio-energijom - reče odjednom Dragan.
- Kako da ne - ako hoće...
- "Samo mi još to treba", mislio sam u sebi, ali radoznalost je radila svoje. Ipak nisam mogao da se opustim. Digao sam sve štitove.
- Dobro, ako baš hoćete - napokon sam pristao.

Ustao sam i stao na sred sobe.

Moram reći da soba, za razliku od većine naših soba, na sredini nije imala nikakvog nameštaja, jer je Miletu bio potreban prostor za ove tretmane bioenergijom koje je radio na dosta ljudi.

Prišao je i stao pravo ispred mene.

Osećao sam blagu nelagodnost. Jednostavno nije bilo u mom karakteru da prihvatam takve stvari, pa još da to neko isprobava na meni - bilo je previše.

Mile je stajao ispred mene i polako je rukama prelazio oko mog tela na udaljenosti od nekoliko santimetara. Osećao sam blagu toplinu i laku vrtoglavicu - nisam ni primetio da se lagano klatim.

Mahinalno podigoh ruke i upravih ih prema Miletu. On blago ustuknu - nije ovo očekivao - bila je to moja spontana reakcija odbrane - prosto sam ga gurnuo od sebe.

Prostor između nas se ispunio svetlo zlatnom energijom.

Bio sam potpuno mokar.

Dragan nas je gledao razgoračenim očima - nije mogao da poveruje šta se dešava. I ja i Mile smo bili izneneđeni, ali razmenismo osmehe i nastavismo da se igramo. Zapravo smo odmeravali snagu. Mile je bio daleko jači, ali ja sam bio zapravo izneneđen da mogu i toliko. Više sam se čudio sebi nego Miletu. Nisam verovao da to mogu.

To večer je bilo prekretnica. Trebalo je da mi neko kaže da mogu to što mogu, a da naprosto ne želim da poverujem. Ustvari da se sve svelo na reči - ne bi imalo takvog efekta kao konkretna demonstracija.

Sretao sam mnogo dobrih ljudi i stvarno izuzetno vidovitih, koji su postali žrtve preteranog verovanja u svoje moći. Gubili bi vezu sa razumom i bili na najperfidniji način izbačeni iz igre. To je drugi neprijatelj čoveka od znanja - kako kaže Kastaneda »jasnoća pogleda« - misle da sve mogu i samovažnost im isisa svu energiju, a da ne pričamo o socijalnom elementu: kako na to sve gleda njihova okolina.

Nekoliko ljudi iz *Bele lože* je tako nastradalo i dugo im je trebalo vremena da se konsoliduju, a neki se nikada nisu ni oporavili.

Grupa je sa pažnjom slušala, iako je to izlazilo iz domena njihovih interesovanja.

- Zar ne možemo da kontrolišemo taj efekat? - Uključi se Stojan - ili da napravimo tu vremensku kapiju.
- Možemo, ako nam kažeš kako - ljutnu se Goran, ne treba preterivati. Uostalom Toša kaže da ih ima dovoljno.
- Zaboravljate da na raspolaganju stoji i onaj Tošin kompjuter iz snova, pardon, astrala - poče profesor koji za ezoteriju nikada nije imao ni malo

tolerancije iako su njegovi eksperimenti iz fundamentalne fizike odavno prevazišli mnoge ustaljene šeme i bili bi izazov i za stare alhemičare.

- Ne znam da li mogu da odem tamo sam. Možda sa Goranom. Ne znam.
- Mani mene, odkud ti to, pa ja nisam vidovit.
- Možeš. Samo se nisi navikao da koristiš te delove svoje energije. Uz moje vođstvo... Treba probati.
- Mislim da nam svim treba neki dan odmora. Predlažem da se danas razidemo i okupimo za desetak dana. Moramo se pribрати. Dotle svako neka proanalizira sa svoje strane sve što se ovde desilo. Ne znam da li smemo da uključimo tog tvog Mileta u projekat. Stojane, proveriti ga malo - zaključiti Goran.

*

Na malom stočiću pored troseda naglo zazvoni telefon.

Koji su to ljudi koji mogu da zovu u četiri sata popodne, taman sam zaspao. - progundā Todor i diže slušalicu:

- Molim,
- Tošo, Nada ovde, moramo se videti. Došla bih sa prijateljicom kod tebe. Znaš ona knjiga... Ostala je kod mene kada smo polazili... Čekaj nas večeras.
- Polako, ništa ne razumem. Ko dolazi i gde? Koja knjiga? Probudila si me i pričaš sve i svašta.
- Ti samo spavaj, a ja radim za tvoju Belu Ložu. Čekaj nas. Dolazimo večeras. Koliko se putuje do tog tvog Zaječara?
- Zavisi, ako ideš čezama... Kupi sebi pravi auto! Šalim se, pa, za dva i po sata. Nego s kim dolaziš?
- S mojom prijateljicom Vesnom. Skoro je došla iz Moskve, pričaćemo ti.
- Ko je ona? Da li je znam?
- Nisi imao prilike da je upoznaš, ali je slična tebi. Mislim slično se zamlaćuje ezoterijom.
- Sad sam još i zamlata! Sve lepše od lepšeg.. i Toša poče da se smeje.
- De - šalim se.
- Dobro, vidimo se, čekam vas.

*

Elegantan zvuk cevastog zvona na ulaznim vratima najavljuje posetioce.

- Neko zvoni, umorno reče Selena.
- Ja ću. To je valjda Nada. Znaš, rekao sam ti.

Na vratima je stajala Nada sa mladom ženskom osobom, srednjeg rasta, od svojih dvadesetak godina. Na prvi pogled odavala je sliku onoga što smo obično podrazumevali pod uspešnom mladom poslovnom ženom. Skupa odeća je govorila o dobrom materijalnom stanju.

- Uđite - ljubazno ih pozva Toša.
- Ovo je Vesna, a ovo Toša - formalno ih upozna Nada još na vratima.
- Uđite - ponovi Toša - nemojte da stojimo na vratima.

Toša uhvati Vesnin pogled - izuzetno jak. Nesrazmeran njenim godinama i daleko od onoga što je bilo uobičajeno u savremenom društvu. Zračila je mirom i toplinom. Prvi utisak koji je ostavljala je bio izuzetno prijatan, iako je u biopolju imala izrazite odlike nekog ko se dugo bavi crnom magijom, čak joj je i celokupna energija zbog toga bila mnogo manja nego što bi trebalo da bude u skladu sa njenom spoljašnjosti. To Toši nije moglo da promakne.

Uđoše u dnevnu sobu i Toša ih upozna sa Selenom.

Pošto razmeniše učtive fraze, Seleno donese kafu i Nada nestrpljivo poče:

- Danas je Vesna slučajno svratila kod mene. Ti nisi imao prilike da je ranije upoznaš. Ona je psiholog, radi kao klinički psiholog na Banjici. Prošle godine je bila šest meseci u Moskvi na intenzivnom kursu ezoterijske obuke - nije tako pravi naziv, ali to je to. Bili su okupljeni vidoviti ljudi i oni koji imaju parapsiholoških sposobnosti, tako da je tamo razvila svoja telepatska i vidovnjačka čula do solidnog nivoa. Kaže da joj to koristi u svakodnevnoj praksi u bolnici, mada, znaš da mnogo ne verujem u te stvari. Ovo kao uvod, ona će ti to detaljnije ispričati, ali danas kada je videla tvoju knjigu - znaš onu što si mi dao kada smo bili na Tari, imala je neverovatne senzacije i čak joj se zanesvestilo. Srećom trajalo je kratko. Mnogo pričam, bolje da ti ona sve kaže.

Selena je sve vreme pomno pratila razgovor, ipak dve žene u kući i od toga jedna prava "veštica" - to je mirisalo na nevolju. Inače i ona je bila izrazito vidovita, ali je tu svoju sposobnost uspešno krila - dovoljan je jedan čudak u kući - imala je običaj da kaže, misleći na Tošu koji se oko toga dosta eksponirao.

Vesna prinese šoljicu kafe usnama i otpi kratak gutljaj, ali Seleni se učini da je u njenj ruci primetila kratak drhtaj, jedva vidljiv.

- Vi ste jedan od bivših pripadnika Bele lože - poče Vesna. S neba pa u rebra.

Toši poče brže da kuca srce, ali spolja nije odavao nikakvu promenu. Ne oklevajući navuče svoju astralnu masku koju su mu ostavile sile tame - ipak je i on koketirao pomalo sa njima. Taj plašt su mogli da vide isključivo oni koji nisu gledali samo ovim očima.

- Odakle Vi znate za to?
- Dobro se razumemo. Čemu foliranje? Još u Moskvi smo vas pratili. Ono što ste radili, ona astralna tela nad gradom, pa ometanje NATO letilica za vreme rata 99. Sećate se vi toga bolje od mene.
- Nisam znao da smo bili tako poznati.

- Ne treba da vas čudi, sve se prati - i Amerikanci rade isto. Nego važnije je nešto drugo - ne znam kako da kažem - Vesna postade vidno nesigurna - ona slika na koricama knjige... Vi ste je tamo stavili, vi i Mile, da bi se ponovo okupili. Sve mi je bilo jasno čim sam je videla.
- Baš ste direktni, ali bojim se da vas ne razumem.
- Zašto se lagati, ne želim da vam naudim. Zna li koje bio Elim? U Moskvi sam to čula. On je ostavio program na astralu koji su Rusi pokupili, kao neko zaveštanje. Mislim da je to ta slika. Zna li, Elim je rekao da će je neko nacrtati. Svih dvanaest sveštenika treba da je prepozna i da se ponovo okupe. Nije mogao znati kada će to biti. Moskva datira Elimovo vreme na 478.000 godina pre Hrista. Vidim da ste i vi skoro imali senzacije na osnovu te slike. Rekla bih da niste znali sve o toj slici. Više ste to radili po intuiciji. Neki vremenski pomak, veštački izazvan, pomogao vam je da tu sliku bolje doživite - reče na kraju Vesna zagonetno se smešeći.

Na pomenu veštačkog vremenskog pomaka Toša se uspaniči: koliko ona zna o Goranovom eksperimentu? Tako dobro čuvana tajna! Da nemamo krticu? Dodatno se zatvorio da mu ne bi čitala misli. Prekorno pogleda Nadu - valja nije ona nešto izbrbljala.

I sama Nada počne da shvata da ovo više nije šala. Mislila je da će pričati o ezoteriji, dovela je Toši nekog koji je jači od njega - bar kako je ona mislila - ali sada pominjanje vremenskog pomaka...

- Kada smo već direktni, pribra se Toša, mislim da tome u vašoj tašni nije mesto u mojoj sobi. Bolje ga poništite sami nego da je to radim.
- Svakako, smatrajte to malim testom. Ipak sam morala da vas proverim, vaše sposobnosti.
- Ne znam ko vas šalje i koji je vaš cilj, ali u svakom slučaju hvala na informacijama, obratiću pažnju. - Toša tu napravi pauzu - ali radoznalost je prevladala - Nego ko je zapravo taj Elim?
- Vidim da mi ne verujete i to je normalno. Ne šalje me niko. Hoću da pomognem i vama i sebi. Nisam verovala u priču o Elimu dok nisam videla onu sliku kod Nade.
- Ne mogu da vam verujem. Vi ste kontrolisani, sve što mislite, pričate, gledate... - sve neko prati i snima.
- Kako, kako znate? Ne razumem!
- Verovatno neka vakcina - da li ste skoro primali neku vakcinu?
- Ne saćem se... Valjda poslednji put u Moskvi, na početku kursa. Sve su nas vakcinisali. Kakve to veze ima?
- Cilj je bio da vam ugrade mikročip u koru velikog mozga da bi vas kontrolisali.
- Zar nešto takvo postoji?
- Itekako.

Toša ode do male komode i izvadi nešto nalik daljinskom upravljaču televizora i pritisnu jedno dugme.

- Ovo je blokator. Sada više ne vide i ne čuju.
- Nisam znala da to imaš. Meni nisu dali - upade Nada.
- Ko, šta dao? Odakle vam ovaj daljinski? Šta mi to radite? Vidim da isijava strašnu energiju!
- Smirite se, želim da vam pomognem. Može se sve rešiti, potrebni smo jedni drugima.
- Nisam vam rekla najvažnije. Ja sam jedan (ili jedna u ovom životu) od sveštenika iz kolone - nesigurnim glasom reče Vesna.
- Dosta za večeras. Sutra se radi, hajdemo - primeti Nada užurbano, ovo je bilo malo previše za nju - Ovo se izmiče kontroli. Nisam znala sve to. Izvini Tošo, ali ipak si me iznenadio ovim blokatorom.
- Objasniću ti već. Mislim da je sve ovo bilo je veoma korisno za sve nas. Sigurno ćemo se ponovo sresti.

*

Baš kao i svakog jutra Nada je prelazila ulicu ispred Teslinog muzeja. Imala je običaj da ide pešice na posao. U trenutku - zagledala se u bele pruge na pešačkom prelazu. Učinile su joj nekako šire i oštrijih ivica nego obično.

Put kojim svaki dan idemo na posao posle nekog vremena više i ne primećujemo. Sve postaje samo jedan hodnik od mase prepoznatljivih senzacija - slika i utisaka - a zapravo ih i nema jer su se od mnogobrojnih svakodnevnih ponavljanja stopili u jednu drugačiju realnost zvanu "ići na posao". Zato, Nadu iznenadiše ove bele linije - kao da do sada nije videla ništa slično. Niz kičmu joj prođe neka jeza, a zatim neobična utrnulost - kao da je bodu hiljade malih kaktusa.

Šta li mi je? - pomisli - Nešto nije u redu. Mora da sa mojim žvcima nešto nije u redu. Kasno sam sinoć legla. Ipak vožnja do Zaječara i nazad. Cela ona priča sa Vesnom o koloni - to je tako naporno - davno sam zaboravila sve to. Bože, od kad se stvorila ova prodavnica pored muzeja? Kako samo niču preko noći. Pođe prema njoj i shvati da je to pekara iz koje se širio potpuno neopisiv miris svežeg hleba. To je nešto iskonsko - pomisli - To se ne nosi samo iz detinjstva, nego iz hiljada ranijih detinjstava. Baš bih mogla da kupim neku perecu. Polako otvori stara vrata i zapahnu je topao slatki miris svežeg peciva.

- Gospođa želi? - Upita glas iz mraka iza tezge.
- Dve perece molim.
- Izvolite! Nisam vas viđao ovde ranije.
- Ne znam, nisam primetila ovu radnju. Mora da ste skoro otvorili?
- Šalite se! Ovde smo skoro stotinu godina! Još je i moj deda držao ovu radnju, sve u tradiciji najboljih Hribejskih pekara.
- Ali ja svaki dan ovuda prolazim. Znae - radim u Muzeju.

- Kom muzeju?
- Pa Teslinom, odmah pored vas.
- Koji Tesla, nema ovde takog nečega. - Odgovori stari prodavac već pomalo zabrinuto je gledajući.
- Ništa, hvala vam u svakom slučaju.

Nada izađe na ulicu popločanu ogromnim kamenim komadima pravilno isečenim i uglačanim od mnogih nogu prolaznika. Zapahnu je vrelna visokog sunca i ona se umalo ne onesvesti.

- Šta vam je gospođo?
- Ništa hvala.

Uhvati je čvrsta ruka visokog mladića i ona je zahvalno prihvatila.

- Bolje sedite, evo klupe.
- Hvala, zaista ste ljubazni.

Sedoše na kamenu klupu i ona se zagleda niz dugu ulicu punu omanjih zgrada sa različitim dućanima.

- Bože gde li sam ja ovo? Da li sanjam? Upita tiho.
- Kako gde? Vama stvarno nije dobro - pa u Hribeju smo, naravno.
- Hribej. Nikad nisam čula.
- Vama stvarno nije dobro. Hajdemo u senku - tu je mali park i fontana. Osvežićete se.
- Mora da je ovo san, ali nikako da se probudim, ne znam gde sam.
- Vidim da vam nije dobro. Očigledno ste se izgubili. Nekako ste mi strašno poznati - kao da vas znam oduvek. Sve je tako čudno - doda tiše.
- Malo pre mi se učinilo da sam videla Milicu, znate to je moja ćerka, ona je gimnazijalka.
- Mislite učenik... I ja sam student na Sardoniji. Izučavam medicinske nauke. Nisam vam se predstavio, ja sam od Sokolovića - Ata Sokolović.
- Drago mi je. Ja sam Nada Cerović iz Beograda u Srbiji. Predajem na Beogradskom univerzitetu elektroniku. Nije mi jasno gde sam. Kakav je ovo grad u kome sam se odjedanput stvorila? Pošla sam na posao kao i obično i, zastade, izvinite, tako mi je mutno u glavi... Ušla sam u pekaru pored muzeja, te pekare ranije nije bilo... Kada sam izašla na ulicu, kao da sam se provukla kroz vreme.
- To nije nemoguće. Dešava se da čovek prođe iz jedne dimenzije u drugu, ili da se pomešaju različite karmičke predstave, ili jednostavnije rečeno - razni životi. Čudi me da kao profesor to ne prepoznajete. Dešava se da zatreperi maja. U okviru medicinskih nauka to proučavamo. Dešavalo se to ljudima i ranije - da se svest iz jednog života prebaci u drugi pod uticajem nekog naglog pomeranja fokusne tačke naše životne energije.
- Bojim se da vas ne razumem sasvim. Rekla bih da dolazim iz budućnosti, ali i ovde mi je sve tako poznato, kao da sam oduvek ovde... I ova odeća na meni - nisam tako bila obučena jutros kada sam pošla na posao.

- Predlažem da prošetamo do mene. Naša kuća je blizu, na glavnom trgu. Vidim da vam je sada bolje, ali tamo ćete se odmoriti dok se potpuno ne pribere. Uostalom, smislićemo već nešto.

Nada polako ustade, pa pođoše niz ulicu punu malih dućana. Ubrzo su stigli na veliki trg kojim je dominirao hram u nekom stilu koji bi bio najsličniji klasičnoj dorskoj arhitekturi, a istovremeno je ipak bio ponešto i skladniji i lepršaviji - ako se tako nešto može uopšte reći za jednu ogromnu građevinu od belog mermera.

- Ovo je naša kuća - pokaza Ata.

Zgrada je bila na samom trgu i sijala je svom svojoj lepotom.

- Zaista je lepa. Kakav divan kamen. Da li je to porfir?
- Jeste, ipak se razumete i u ovo vreme. Fasada je obložena najkvalitetnijim Egipatskim porfirom - zatim dodade malo tiše - Mi smo ipak čuvena i bogata porodica. Nego, izvolite - i otvori veliku kapiju od kovanog gvožđa koje je znalačkom rukom majstora bilo dovedeno u savršenstvo isprepletenih niti neke tropske puzavice. Kapija je zatvarala mermerni hodnik koji je vodio u unutrašnje dvorište.

Nada i Ata uđoše. Kamena fasada je zračila toplinu i lepotu koje se rečima ne mogu opisati, već se ulivaju u naše najtananije duhovne vibracije.

Unutrašnje dvorište bilo je uokvireno širokim tremom, a na sredini slobodnog dela - žuborila je mala fontana. Unutrašnji deo fasade od jako uglačanog belog mermera iskrio je svojom belinom i svežinom.

Sedoše u udobne fotelje od pruća, sa jastucima od crvenog pliša, kada se pojavi starija žena u dugoj haljini:

- Zdravo sine, doveo si mi gošću, dobar dan.
- Dobar dan. Izvinite ja sam ovako upala, Ata me je doveo - konfuzno poče Nada.
- Ovo je moja majka Vukosava ili Vuka - kako je mi zovemo, a ovo je Nada - upozna ih Ata.
- Baš mi je drgao - malo nesigurnim glasom reče Nada. Žena joj se činila strašno poznatom, premda nikako nije mogla da se seti odakle.
- Pozvao sam gopođu Nadu da svrati kod nas. Znaš mama, ona se izgubila, ako tako smem da kažem. Njena svest je zahvaćena lelujanjem prostora - pogrešila je telo. Došla je iz nekog mnogo kasnijeg života. Ne znam, nisam baš vešt u tome. Uostalom htela ili ne da to priznaš, ti si poznata po tvojim sposobnostima u vođenju ljudi kroz regresije.
- Preteruješ dete - kao i obično. Stvarno zanimljivo. Gospođi treba pomoći. Takva mešanja se dešavaju. Duša, ako je isporvocirana na neki način, može da izađe iz svog tela i uhvati se za neki raniji život - istiskujući tadašnju svest. Verovatno je to i ovde slučaj. Moguće je da se to ispravi, ali nikad se ne zna. Slično se dešava kod postupka regresije - onda vodimo dušu iz života u život. Gostujemo u ranijim životima, ali im ne smetamo.
- Nije valjda da ću ovako ostati zauvek? - usplahireno upita Nada.

- Verovatno je odgovor - ne, ali nikad se ne zna. Pokušaću da vam pomognem da se vaitate i to će onda biti samo jedno lepo iskustvo, ali možda se desi da se odmah po povratku ničega od ovoga ne sećate.

Vuka priđe Nadi i položi levu ruku na njeno čelo. U trenutku Nada malaksa, obli je neka toplina i umalo se ne onesvesti.

- Baš je tako kako sam i mislila, dolazi iz budućnosti... Ali - ovo je komplikovanije nego što sam na početku pretpostavljala. Njena životna energija je dobila dodatno ubrzanje. Bila je izložena vremenskoj radijaciji, tako da je mogla da bude potpuno izgubljena. Samo delić sekunde je bio u pitanju. Srećom da je to na vreme prekinuto. Izgleda je joj je neko pomogao, ne znam. Nije to prirodna vremenska oluja... To je bilo veštačkog porekla, ljudska tvorevina - ali veoma snažno... Odjeknulo je po celoj glaksiji. Da - sada vidim - ona svega toga i nije svesna... Veštački je izazvan vremenski pomak, a kasnije je na nju delovano iz drugog ugla da bi se... Nisam sigurna... Nešto je rađeno na njenom bio-polju - to sve nije mogla da izdrži. Ana je poslao Enea na Zemlju da ispita o čemu se radi, ko je to tako moćan na Zemlji da im se meša u posao. Verovatno su oni i uticali na ovu jadnicu, to liči na njih.
- Ko je to Ene? Nikad nisam čuo za njega - upita Ata.
- Nisi. Nisam ti o tome pričala, a vaši profesori to izbegavaju da vas uče. To su vanzemaljske inteligencije. Reptilna vrsta koja je stvorila ovu današnju civilizaciju od ostataka prethodne. Sumeri su ih zvali Anunaki. To mora da si čuo?
- Da, uzgred - nisam to shvatao ozbiljno, ne verujem u vanzemaljce.
- Nadgledaju nas neprekidno. Ovo što je pogodilo gospođu Nadu - uplašilo je i Anunakije. To je bilo van njihove kontrole - tako mi se čini - mada ne mogu biti sigurna. Drago mi je, ipak, da smo toliko uznapredovali u budućnosti.
- O čemu vi sve to pričate, tako sam ošamućena... Jako mi je prijatno sa vama - počeo Nada zbunjeno - da nije u pitanju Goranov eksperiment... Ali ko su ti Anunaki? Vanzemaljci - šta li? Nikad nisam čula za to, a ni verovala.
- Pomenuli ste nekog Gorana. Šta ste rekli - eksperiment?
- Pa da... Pa vama smem da kažem - ionako ne znam gde sam - učestvovala sam u nekom istraživanju sa teleportacijom i materijalizacijom. Probali smo da stvorimo novu materiju, samo iz energije, ali nešto je pošlo naopako. Toša kaže da smo pogrešili nešto oko vremena... Kako mi se samo spava...
- Možda je to i najbolje. Otpratiću vas do ležaljke. Opustite se i naspavajte. Ko zna možda se i probudite u svom vremenu. Izvolite.
- Mama, mama! - odjeknu Miličin glas u Nadinoj glavi.
- Milice, gde si ? Da li čujete nešto gospođa Vuko?

- Ne. Šta to?
- Moja ćerka me zove, ali ja je ne vidim.
- Prepustite se tom pozivu - zove vas nazad. Možda ćemo se još sresti - ko zna... Zbogom.

- Mama, mama - panično nastavi Milica.

Nada otvori oči i ugleda Milicu kako jeca iznad nje.

- Šta su ti to uradili mamice? - nastavljala je Milica da plače.

Nada otvori oči i osmehnu se.

*

- Evice, skuvaj nam dve kafe, slađe - reče glasno Toša i spusti slušalicu.
- Dobro da si se setio šefe - baš bi mi legla kafica - oglasi se Rođa.

Todor, poznatiji po nadimku - Toša, radio je kao šef knjigovodstva u maloj građevinskoj firmi u Zaječaru. Kancelariju je delio sa još dvojicom saradnika - tipično za takve firme. Nije bilo problema na poslu i ljudi su ga uglavnom cenili, mada i pomalo zazirali, jer se govorkalo da se bavi crnom magijom. A dešavalo se i da dugo odsustvuje, ali uvek opravdano - pričalo se da ide na neka putovanja.

Toša je kao i svakog dana sedeo u svojoj već pomalo iskrzanoj kancelarijskoj fotelji. Upravo je završavao prvu jutarnju kafu i bistrio sa kolegama tračeve iz dnevnih novina, kada zazvoni telefon.

- Rođa, ako je neki davež, otkači ga, još nisam došao, ili tako nešto, vidiš da se nisam ni probudio - brzo reče Toša svom knjigovođi.
- Traži te sekretarica nekog načelnika iz Beograda, iz Ministarstva vojske. Da li još nisi tu? Odakle ti znaš te face? - Poče Rođa tiho, istovremeno pokrivši mikrofon.
- Daj mi!
- Imate generala Momčilovića, zacvrkuta tanak glasić.
- Todore, znam da nije trebalo ovde da te zovem, smisli već neku priču, hitno je! Da li je Nada bila sinoć kod tebe? Oštrim glasom poče Stojan.
- Jeste, sa Vesnom, šta se desilo?
- Ko je ta Vesna, zašto su dolazile?
- Šta se desilo?- Ponovi Toša.
- Nada je jutros imala saobraćajku. Udario je neki vozač dok je išla na posao na pešačkom prelazu ispred Muzeja i pobegao. Sada je u Urgentnom centru u komi. Zašto je dolazila kod tebe i ko je ta Vesna?
- E to je malo duža priča.
- Hitno se dovlači ovamo. Nemoj da te uhapsim, sumnjamo da udes nije bio slučajan - kao u šali reče Stojan.
- Dobro, mada imam posla i ovde.
- Da si kod mene u 12.00, vidimo se. Zdravo.

Po ko zna koji put morao je da izmišlja neka glupa objašnjenja: Povređena mu je rođaka u Beogradu, a ona radi u vojsci, pa je zvao njen kolega.

*

- Selena, kod kuće sam. Moram hitno za Beograd, Stojan me zove. Nada je povređena.
- Kako? Bila je sinoć. Bože!
- Ne znam detalje. Javiću ti se.
- Dobro, čuvaj se. Pozdravi ih.

Toša sede u svoj Ford i požuri. Koncentrisao se na Nadu i vide da ima ozbiljne povrede glave i leve ruke, ali da to nije fatalno. Zapravo i ne bi trebalo da je tako dugo bez svesti. Tada primeti da ima velika oštećenja bio-polja i to vrlo neobična - kao da su spoljni slojevi eterskog tela bili u drugim vremenskim dimenzijama - a astralno telo se potpuno izgubilo - ko zna gde.

Na kapiji ministarstva odbrane ga nisu zaustavljali. Stojan je obavestio stražu o njegovom dolasku.

- Šta mi to radite iza leđa? Kakva sada Vesna? Znaš dobro da smo se dogovorili da rad mora biti timski. Nećemo pojedinačne izlete. - Poče Stojan čim ga je ugledao na vratima.
- Kako je Nada? Vidim da je još u nesvesti.
- Stabilno. Vojkan je prati na kompjuteru. Dole je u laboratoriji. Nismo smeli da rizikujemo, moramo je što pre prebaciti na VMA u naše odeljenje, tamo će biti sigurnija. Hoćeš li mi napokon reći ko je ta Vesna?
- Ne znam da li njen dolazak kod mene ima neke veze, ali rećiću ti sve, i Todor u kratkim crtama ispriča sinoćni doživljaj.

U tom momentu zazvioni telefon u njegovom džepu.

- Molim.
- Ovde Vesna, moram da vam javim da je Nada u bolnici, imala je udes jutros kod je pošla na posao, u komi je.
- Nije valjda! Ja sam danas došao poslovno u Beograd, sad sam na sastanku u Privrednoj komori Srbije. Posle možemo da se vidimo. Bilo bi dobro da odemo do Nade da je posetimo.
- Dobro, da li vam odgovara da se nađemo u pola dva na ulazu u Urgentni centar?
- U potpunosti, hvala.

Stojan žurno pozva sekretaricu:

- Snimak ovog Tošinog razgovora brzo na analizu. Hoću sve o toj osobi koja je zvala - baš sve i to odmah!
- Dobro da se javila. Ne znam kako bih je našao. Nije mi ostavila telefon, ni adresu, ništa.

U tom trenutku u kancelariju uđe mladi poručnik noseći neki papir.

- Izvađena kola iz Save, jutros su sletela. Po prvom izveštaju bismo rekli da je to vozilo koje je udarilo Nadu, ali kompletan forenzički izveštaj imaćemo za petnaest minuta. Inače vozač je ubijen, snajperskim metkom u glavu i to je uzrok što je sleteo sa mosta. Sitni kriminalac. Jedan iz bivšeg Arkanovog tima, Najdan Randelović. Živeo je duže vremena u Rusiji. Spremićemo ubrzo njegov dosije.
- Hvala ti Pero, završi to što pre.

*

Iako je Toša bio vešt vozač jedva je našao mesto za parking i žurno se uputio prema glavnom ulazu Urgentnog centra. Tamo je već stajala Vesna.

- Zdravo, neformalno poče Toša.
- Zdravo! Drago mi je da Vas vidim, mada, šteta što je u ovim okolnostima.
- Kako je Nada?
- Za sada dobro, ali još ne dolazi svesti. Snimak sa skenera ne pokazuje neka veća oštećenja.

Ubrzo su bili na vratima Nadine sobe. Pored kreveta je stajala sestra i spremala se da joj da injekciju. U trenutku Toša shvati da je u injekciji mikročip. Ali bilo je kasno da se bilo šta uradi. Moraće docnije da se odstranjuje. Valjda Vojkan ovo prati i vidi.

Nada je mirno ležala. Bila je priključena na aparate najnovije generacije.

U tom trenutku u sobu ulete mlada devojka i baci se na krevet.

- Mama! - Prolomi se sobom.

Za njom utrčaše dva bolničara i pokušашe da je odvuku, ali ih Vesna umiri.

- Pustite, to joj je ćerka.

Jecajući Milica nastavi da je ljubi:

- Šta su ti to uradili mamice?

Sestra je učtivo čekala da se ćerka smiri da bi nastavila svoju rutinsku misiju. U tom trenutku Nadina desna ruka malo zadrhta. Vesna to prva primeti i steže je. Nada otvori oči.

- Zar je trebalo da ti dođe ćerka da te probudi? Prepala si nas! - Reče Vesna.

Milica nastavi da plače, sada srećna, pošto je videla da joj je majka živa i da se budi.

- Milice moja, ne plači, dobro sam, znaš da doktori uvek preteruju. Todore, Vesna, otkud vi tu?
- Brinuli smo za tebe, a Toša je i onako bio poslovno u Beogradu, pa smo došli zajedno.

Toša iskoristi gužvu koja se napravi i tobož slučajno gurnu sestru, tako da joj špric odlete daleko po podu.

- Bar za neko vreme sam ih sprečio - pomisli. Valjda će Stojan moći da je izvuče odavde na vreme.

Naravno Toša je na svoj način preterao sa izvinjavanjima i sestra je otišla samo gundajući.

Tada se na vratima pojaviše dva bolničara i jedan reče :

- Imamo nalog za preseljenje bolesnika. Molim Vas da napustite prostoriju kako bi smo mogli da je pripremimo za transport.
- Kuda je vodite?, upita Vesna.
- Na VMA.
- Dobro. Nado, napuštamo te. Drži se - pozdravi se Toša i sa Vesnom izađe iz sobe.

Dok su se spuštali liftom on je upita:

- Da li imate malo vremena za neko piće? Meni je baš potrebno.

Posle trenutka kolebanja Vesna pristade:

- Ali idemo kod mene. Da li ste kolima? Pratite me.

Posle desetak minuta vožnje stigoše do male kuće u zelenilu na Neimaruu.

- Lepa kuća.
- Da, ostala mi je od roditelja. Živim sama.

Dnevna soba je bila prostrana i prijatna, mada Toši nije moglo promaći da su po zidovima ostavljeni astralni alati koji služe pri raznim magijskim ritualima i stvaranjima. U svakom od uglova sobe bio je po jedan talisman za zaštitu i ugodniji boravak.

- Ništa vam ne može promaći.
- Zar vidite šta gledam?
- Pa uglavnom, niste digli štitove kao sinoć.
- Nisam skoro sreo nekog tako vidovitog, pa još i tako mladog i lepog.

Vesna nasu čašu viskija i pruži je Toši.

- Vi mora da se gladni, začas ću da napravim neki sendvič. - Posle kratke pauze nastavi - Isprepadali ste me sinoć onom pričom o nekekvom čipu u mojoj glavi, kontroli... Od koga i kako?
- Čudi me da tako osetljiva osoba nije ništa primetila, ali verovatno je program takav da između ostalog uspešno prikriva implantirani deo. Pošto svakom čoveku pripada određena vrednost elektromagnetne aure, postoji mogućnost direktnog uključivanja psiho-programirajućih signala u mišljenje bilo kojeg čoveka. Poslednjih godina, razvojem kompjuterske tehnologije promenile su se i mogućnosti manipulacije ljudima. Možda ste i čitali... Sredinom 1991.g. u Rusiji se pojavila čitava serija članaka o "*distancionom uticaju na ljudsku psihu pomoću elektronske aparature*" odnosno o "*psihotronom ili biotronom oružju*" koje su osvojili ruski vojni stručnjaci. Govori se o torzionim ili mikroleptonim poljima u kojima se

zbivaju svi čovekovi misaoni procesi, ili popularno rečeno, o biopoljima. Konstruisani su instrumenti - biogeneratori, koji generišu veštačka torziona polja (biopolja). Prema pisanju ruskih novinara, *psihotrone stanice* se nalaze na svim ključnim mestima i oblastima pod kontrolom Ministarstva odbrane. Psihotron ima izuzetan uticaj na žrtvu, jer može da prima i registruje misaone procese, pa čak i da ih ubrzava. Na ovaj način je omogućena i telepatska komunikacija. Slično rade I Amerikanci. Da li ste čuli za njihov NSA?

- To je Agencija za nacionalnu bezbednost, sa sedištem, valjda, u Merilendu.
- Tačno, a da li ste čuli za SIGINT kao deo NSA?
- Ne, šta je to?
- SIGINT je skraćenica od *Signal Intelligence* i to je vladin program u okviru NSA. Program je namenjen za dekodiranje elektromagnetnih talasa u čovekovoj okolini, radi bežičnog prisluškivanja kompjutera i praćenja osoba nakon ugrađivanja elektronskih implantata u njihova tela. SIGINT je zasnovan na činjenici da sve u okruženju što ima električni naboj emituje magnetno polje, koje odaje elektromagnetne talase. NSA je razvila naprednu digitalnu opremu koja može na daljinu da analizira sve objekte bez obzira jesu li organski ili pokazuju neku električnu aktivnost. *Ovu tehnologiju SIGINT drži u najvećoj tajnosti. NSA prati sve dostupne informacije i rezultate naučnih istraživanja o ovoj tehnologiji i zadržava ih za sebe, daleko od očiju javnosti. Takođe postoje i međunarodni sporazumi da se ova tehnologija čuva u tajnosti. NSA poseduje odgovarajuću elektronsku opremu koja analizira električne aktivnosti kod ljudi na daljinu. Kompjuterski generisano mapiranje mozga može bez prekida da nadgleda i prati sve električne aktivnosti ljudskog mozga. U ime takozvane "nacionalne bezbednosti" NSA vodi podatke i dešifruje moždane mape pojedinaca (ima stotine hiljada kandidata). Stimulaciju mozga elektromagnetskim frekvencijama takođe tajno primenjuje i vojska. Bioelektrično polje čoveka može se detektovati na daljinu, tako da se "meta" može nadgledati gde god da ode. Uz pomoć specijalne opreme za detekciju elektromagnetskih polja, kriptolozi NSA mogu sa daljine očitavati prizvane potencijale sa EEG-a. Podaci se zatim dešifruju kao misli i stanja uma. Subjekat je tako savršeno dostupan za psihološku manipulaciju. Pomoću svoje opreme, osoblje NSA može bukvalno - kao da bira običan telefonski broj - "okrenuti" bilo koju osobu koju prati obaveštajna mreža, detektovati njeno elektromagnetsko polje, i putem kompjutera koje imaju, pratiti je 24 sata dnevno. Bukvalno, NSA može izabrati - nadgledati bilo kog građanina. Bez ikakvog kontakta sa subjektom, uređaj za prikazivanje neronih signala na daljinu (RNM) može mapirati i zabeležiti električnu aktivnost vizuelnog korteksa (centar za vid) subjektovog mozga i prikazati slike iz njegovog mozga na video monitoru. Agenti NSA tako vide isto ono što i oči*

subjekta koji je pod prismotrom. Vizuelna memorija subjekta im je takođe dostupna. U obrnutom smeru - RNM može poslati određene slike direktno vizuelnom korteksu mozga, preskačući pri tom oči i optičke nerve. Na taj način se u mozak subjekta mogu krišom utisnuti određene slike, pogotovo u REM fazi sna za potrebe kontrole ili programiranja uma.

- Nisam o tome znala skoro ništa, odakle vam sve to?
- Više slučajno sam nalazio neke knjige na tu temu, - odgovori on malo nesigurno - a imam i prijatelje koji su poznavao u toj oblasti.

U trenutku Toša shvati da je preterao. Ovo poslednje nije smeo da kaže, ipak je neko sve slušao, a beležili su i Stojanovi ljudi - zameriće mu.

- Možete li mi pomoći? Ti vaši prijatelji... Obećali ste...
- Verovatno, ali nije bezbedno da sada o tome ovde razgovaramo. Nego, sendviči su vam izvrsni.
- Hvala. Nisu mi nepoznati psihološki načini manipulacije ljudima. To mi je i struka, na kraju krajeva. Samo nisam znala da je elektronika otišla tako daleko. Verovatno ste čuli za TRADOC?
- Ne, šta je to?
- To je skraćena od *Training and Doctrine Command*. Najnovija američka vojna doktrina o vođenju savremenih informatičkih operacija i specijalnog rata. Zasniva se na vođenju neoružanih operacija kojima treba poraziti protivnika. Dozvoljene su sve metode da bi se promenila mentalna matrica i svest ciljanih neprijateljskih grupa. Kreiraju se okolnosti koje pogoduju tim ciljevima. Potrebno je sa jedne strane naći mehanizme za *delovanje na narode koji su meta agresije, a sa druge, uspešan metod za fabrikovanje poslušnih vojnika u sopstvenim redovima*. Nova vrsta oružja koja je dobila ime *psihotrono* ili *biopsihotrono*, sintetičko, paralizujuće, postala je od 1970.g. glavno sredstvo borbe protiv SSSR-a i niza drugih (nekatoličkih) zemalja. To je sve na nivou psihologije i hipnoze, kao i biohemijskih sredstava i to mi nije strano, to sam proučavala, ali - da to rade kompjuteri - stvarno je neverovatno.
- Da pozovemo bolnicu da vidimo kako je Nada? - Seti se Toša.
- Nije mi jasno kako je taj bezumni mogao da je udari i to na pešačkom prelazu. Toliko ima pijanih vozača, ne znam šta ta policija radi! Mene odmah kazne ako se iole loše parkiram. Da li su ga uhvatili, pobeo je sa mesta udesa?
- Ne znam. Raspitaću se, a možda će dati i u vestima.
- Ne verujem, to nije više nikakva novost - zgaženi pešak, koga to interesuje.
- Biće da je tako, ali sada bih stvarno morao da pođem. Imamo goste na večeri, a već je pola šest. Ostaćemo u vezi. Hvala vam što ste mi javili za Nadu.
- Ništa. Zato postoje prijatelji. Vidim da imamo zajedničkih interesovanja. Iznenadili ste me poznavanjem nekih stvari. Ja sam se poslednjih godina

posvetila proučavanju razornog delovanja sekti na omladinu, a da ovu stranu nisam dovoljno sagledala .

Pozdraviše se i Toša sede u auto.

Na mobilnom telefonu u kolima imao je isprogramiran Stojanov broj, pritisnu ga i ovaj se javi:

- Čujem te. Gde si?
- U gradu, pošao sam od Vesne. Da li treba da se vidimo?
- Ne, za danas je dosta. Nada je sada na sigurnom. Vojkan kaže da si uspeo da sprečiš da dobije onu injekciju. Svaka čast! Zvaću te.
- Dobro, hvala ti. Nego kako Vojkan zna?
- Pa rekao sam ti da je sve pratio. Tvoja Vesna, proverili smo je, zavrbovao je KGB ili neka slična ruska organizacija, još 2003.godine, poznavala je našeg vozača iz Save, ali nismo sigurni koliko je umešana u ovo sa Nadom. Čuvaj se, zdravo.
- Zdravo.

Poslednje reči ostaviše snažan utisak na Todora. Svet špijunaže mu nikada nije mogao biti jasan. Svo to pretvaranje i istovremeno vođenje više života... Iznenada shvati da i on polako ide tim putem: Šta o njemu znaju njegovi iz kancelarije i uopšte bilo ko drugi. Čak ni najbliži nisu znali neke njegove tajne. Počeo je da oseća umor u leđima. Bio je ovo naporan dan. U tom trenutku se izvuče iz gradske gužve i uskoči na prvu traku autoputa prema Nišu. Brzi auto polete prema istoku.

*

- Maj je uvek lep u Beogradu, škrto reče Vojkan.
- Da, ali ovo proleće... Sve ono sa Goranovom formulom, pa eksperiment u Kremni, pa Nadina nesreća...

Vojkan i Stojan sedeli su zavaljeni u duboke fotelje generalovog kabineta. Kroz debela, neprobojna stakla ipak su prolazili sunčevi zraci i unosili izvesnu radost i smirenost u prostoriju.

- Šta je urađeno sa Vesnom?
- Ništa naročito. Diskretno je pratimo. Toša će morati da odigra najviše. Pokušaćemo da je zavrbumo za nas. Uostalom, uvek je možemo eliminisati, ali onda nam ne koristi, a čim znamo za nju više nije tako opasna.
- Da li je moguće da nije znala da ima implant u glavi?
- Ne znam. Verovatno. To je upravo naša šansa. Tu je izgubila poverenje u njene u Moskvi. Odigraćemo igru do kraja. Izvadićemo joj to iz glave, a ubaciti naš procesor.
- Ali onda smo i mi isti kao oni.
- Shvati da je ovo rat. Nema milosti. Ili mi njih, ili oni nas. Nego, da ti ta Vesna nije zapala za oko?

- Neozbiljan si.
- Gde je Goran? Ne javlja se.
- Radi. Izvršio je promene na formuli i misli da je to dovoljno. Ali se ne usuđuje da to javno kaže. Posle onog neuspeha postao je mnogo obazriviji. Povrh svega, Toša mu je dao ključ da reši problem, ali - da li je to baš sve? Neprijatno mu je da zove Tošu - da proba da konsultuje onaj njegov astralni kompjuter.
- Dobro, bre, Vojkane da li veruješ da takve stvari stvarno postoje ili je to samo Tošina podsvest koja uobličava neka rešenja da bi ih svest prihvatila? Cela ta priča o podzemnom kompjuteru mi deluje previše neozbiljno.
- Našeg Tošu ne treba podcenjivati. Do sada nam je završio veliki posao. Upravo je on ta neka spona, deo koji nama nedostaje. Uvek je uskakao kada treba. Gde bi nam bio kraj kada bi znali da koristimo taj astralni kompjuter. Smejaćeš nam se - Goran je možda našao rešenje za to, ali ti ne veruješ u te stvari.
- Sad ti mene nađe. Kao ja oficirčina. Pričaj!
- Mani se, to je više naučna fantastika.
- Ti me stvarno ponekada izluđuješ! Sada tvrdiš pazar.
- Dobro! Uprošćeno, šema je - pošto znaš šta sve mogu ove nove mašine - ući tim kompjuterom u Tošin mozak. Naravno moramo imati kompletnu njegovu moždanu matricu i pripremljen program. Zatim bi se on preneo, kako već ume, do one ravni gde mu je ta soba sa tom mašinom. Mi bi ga pratili i okačili se - ako budemo mogli i ako nam dozvole. Ukratko: spajamo naš kompjuter sa onim na Rtnju.
- Pa vi niste normalni! To nema veze!
- Vidiš da nije ni trebalo da ti kažem, ipak si ti ... - i počeo da se smeje.
- Oficirčina, završi Stojan, pa i ti i Goran ste potpuno otkočili.
- Kada je tako, bar da te izludim do kraja: ako Goranova formula uspe, prikačimo se na to čudo i njegovi vlasnici nam dozvole da ga analiziramo, što bi se reklo da mu vidimo operativni sistem i snimimo hardver - mogli bi da takav napravimo u Beogradu - njegovu kopiju. Bili bi prvi u svetu.

Iako nije verovao ni reč, Stojan kao iskusan obaveštajac, borac, u ratu gde se san i java stalno prepliću - nije smeo olako odbaciti takvu mogućnost, a da se sve ne proveri. Ne bi bilo prvi put da potroši neku paru iz državne kase, a da od toga nema ništa, ali sa druge strane, ako bi ovi ludaci uspeali, bar za neko vreme bi bili daleko ispred i Rusa i Amerikanaca. Zato mekšim glasom nastavi:

- Zamlaćujete se! Toša vas je sve zaludeo, ali ako donesete projekat koji iole drži vodu, imaćete moju podršku. Ispašće na kraju da sam ja još ljudi od vas! Vi se igrate, sanjarite, a ja dajem pare.
- Hajde, nije ti prvi put, a korist bi bila izuzetna. Bar neke programe da nam daju sa njega, ako ne ceo kompjuter, pa bi bilo vajde. . .

- Dobro kaži Goranu da sam pristao. To će mu vratiti samopouzdanje i pokrenuti ga.
- Hvala ti. Ipak si ti naš drug. Sad moram da idem.

Pozdraviše se i Vojkan požuri kod Gorana da mu saopšti dobru vest.

*

Ali samo se jedva čujan zvuk koraka naslućivao kroz noć i remetio dosadno šuštanje jesenje kiše. Grupa vojnika u punoj vojnoj opremi probijala se kroz šumarak ka utvrđenom selu u kome se nalazio glavni štab pobunjenika. Na njihovim bezizražajnim licima nije se mogla očitati nikakva napetost, kao da se radilo o dosadnom rutinskom maršu, a ne o vojnoj akciji na život i smrt: trebalo je uništiti vođe neprijatelja. Hodali su po mraku bez ikakve vidljive opreme za pojačavanje svetlosti - specijalnih naočara, ili IC uređaja. Nisu nosili nikakvu elektronsku opremu koja bi se mogla očitati senzorima na daljinu - nisu imali čak ni radio stanicu. Ali to nije značilo da su bili prepušteni sami sebi. Sve su videli kao po danu: čak sve do sela - cilja napada, koje se nalazilo nekoliko kilometara ispred njih. U njihovim glavama se čula tiha muzika - po želji. Mikro čipovi koji su im ugrađeni u mozgove nepogrešivo uspostavljaju vezu sa glavnim kompjuterom u štabu i operator na računaru može izborom pojedinih šifri da prati vidno polje i sve vitalne funkcije svakog vojnika. *Polako se približavaju selu. Vide se proe kuće. Oni vide i kroz zidove. Vide da većina seljana i pobunjenika spava. Ako se usredsrede, vide čak i šta sanjaju. Nekoliko ljudi u maloj zgradi opštinske ispostave je budno i sedi za stolom: njihov razgovor se prenosi i vojnicima i »majci« kako iz milošte zovu glavni kompjuter. Poručnik - vođa grupe usmerava pogled ka vodovima telefona ispod koga prolaze i uveri se da trenutno nema nikakvih razgovora. »Majka« počinje da proučava usnule seljane i polako menja njihove moždane matrice ubacujući ranije pripremljen program u REM fazu spavača. Grupa prilazi kući glavnog štaba. Mali raketni bacač raznosi kuću stvarajući istovremeno požar izuzetne toplote. Drugo oružje nije ni potrebno. Ujutro, selo se budi, čudi se požaru. Kako je moguće da ga niko nije čuo - pa valjda zbog kiše. Unutra su ostaci četiri tela, ali ih je nemoguće identifikovati, jer i pored jake kiše - požar je bio strašan. Negde u podsvesti nekih seljana još tinja misao o pobuni protiv vlasti, ali to je neizvodljivo i još po ovom lošem vremenu - ipak više prija partija karata, a i život im i nije tako loš pogotovo od kada nema više ratovanja i ceo svet se ujedinio u jednu zemlju i jednu državu pod mudrim rukovodstvom Vođe.*

Zazvoni telefon i Milica prekide sa čitanjem.

Iako je od punoletstva delilo manje od mesec dana, bila je i dalje veran čitalac "Politikinog Zabavnika", a posebno je volela naučno-fantastičnu priču. Ko li je sada zove u tri podne?

- Tetka ovde - spremi se. Dolazim po tebe. Idemo po mamu. Puštaju je iz bolnice. Misle da je se toliko oporavila da može da ide kući.
- Divno! Tako mi je nedostajala, brinuću se o njoj. Čekam te ispred zgrade.
- Radosno odgovori Milica.
- Vidimo se, brzo ću ja.

*

Stari telefon zazvoni. Toša diže slušalicu. Sa druge strane je bila Vesna. Razmeniše uobičajene učtivosti:

- Nada je danas izašla iz bolnice.
- Stvarno, baš mi je drago -Toša se pravio da je iznenađen.
- Htela sam da vas obradujem, ali i da vas podsetim - kada će te me upoznati sa vašim prijateljima? Znae već... Ne bih preko telefona.
- Danas je petak. U ponedeljak vas zovem. Utvrdiću sastanak u toku nedelje. Hvala na dobrim vestima, prijatno.

Toša spusti slušalicu i okrete se Draganu:

- To je bila Vesna. Nisi je upoznao. Javlja mi za Nadu.
- Ali ti si znao da je ona izašla iz bolnice?
- Duga je to priča. Vesna igra neku svoju igru. Nada je dovela pre nekog vremena. Kaže da se prepoznala na onoj slici sa korica - znaš već.
- Interesantno. Pa zato smo je tamo i stavili, mada zapravo i ne znam zašto smo to učinili i kakvo je to prepoznavanje.
- Jesili čuo za Elima?
- Ne, ko je to?
- Vesna mi je to ispričala. Kao, čula je to u Moskvi. Ali nešto joj baš mnogo i ne verujem - i ispriča ukratko šta je od nje čuo.
- Pa da ti kažem i nije nemoguće. Sve se uklapa. Nego da li smo i mi bili tamo?
- Nisam ti rekao da sam i ja imao neke senzacije oko te slike. Ali ne bih rekao da sam bio u koloni. Kao da je gledam iz daljine.
- Možda si bio neki vrabac?
- Samo se ti zezaj, ali nije to šala. Ako je istina što priča Vesna, ko zna šta nas sve čeka.
- Probaću večeras da malo poradim na tome. Nego sada se setih - Ivana je dobra sa regresijama u prošle živote. Što je ne pozovemo kao pomoć? - Predloži Dragan.
- Znaš dobro šta ti se desilo poslednji put kada si to sa njom radio. Bio-polje ti je bilo uzdužno raspolučeno i pomereno. Nije to igra.
- Davno je to bilo. Od tada je Ivana mnogo napredovala.
- Nadam se da je tako, ali...

Zazvoni telefon i Toša diže slušalicu.

- Molim.
- Zdravo Tošo, ovde Ivana, nismo se skoro čuli, kako si?
- Baš smo pričali o tebi. Da li si osetila? Dragan je ovde.
- Došla bih kod tebe, moram da se konsultujem. Dobro je što je tu i Dragan.
- Izvoli, čekamo te.

- Kakva slučajnost, da baš sad nazove, reče Dragan.
- Kod Ivane ništa nije slučajno. Radi se o sinhronitetu. Kažem ti da se pokreću neke stvari. Sprema se nešto veliko. Ne bi me čudilo da je razlog njene posete ona slika.
- Ne preteruj, ti si opsednut tom slikom - ili Vesnom, našali se Dragan .

Ubrzo se na vratima pojavi Ivana. Bila je vidno uznemirena. Za nju je bila retkost da tako burno ispoljava emocije i blaga nervoza se prenese i na Tošu.

- Dobro je da je i Dragan tu. Sećate li se one Miletove knjige? Znae sa onom slikom kolone na koricama - onom koju si ti crtao Dragane?

Toša pogleda Dragana - ipak ovo nije očekivao, mada je malopre predvideo.

- Svakako. Odgovori Toša.
- Popodne, ne znam kako, ta je knjiga pala je sa police na barski stočić i prevrnula čašu soka. I samo to je čudno, ali pogledajte sada sliku - reče Ivana i izvuče knjigu iz tašne.

Obojcu prijatelja obli hladan znoj. Pesak pod nogama sveštanika sada više nije bio žut, već crven. Kao da su išli do hrama po reci krvi.

- Ovo je već previše i za mene. - reče Toša i ustade. - Ne drži me mesto. To što ti se desilo je samo je jedna karika u lancu koji se oko te slike plete u poslednjih nekoliko meseci. Baš smo malopre razgovarali o tome da te zovemo da nam pomogneš. A ti sada dolaziš sa tom pričom i ovakvom slikom. Strašno.

Zatim joj ispriča šta se sve događalo - naravno, ono što je mogao.

Ivana je bila lekar. Radila je u Zaječarskoj bolnici. Iako u poznim pedesetim, izgledala je dobro i time se ponosila. Nije se udavala, možda i zbog izuzetne vidovitosti koju je dobila još rođenjem. Ljudi su je poštovali i pomalo od nje zazirali, jer se pričalo da je čudna, da se bavi vradžbinama.

Bila je pripadnik Bele lože od samog početka. Zbog nekih svojih izleta sa Luciferom dolazila je u sukob sa Miletom i drugima, međutim ostali su dobri prijatelji. Ako je i bilo među njima nekih duela, oni su pripadali drugoj ravni. U svakodnevnici, u ovoj ravni, to niko nije pominjao. Na kraju je to postalo određeno pravilo ponašanja - izvesni *bon ton*.

- Moramo probati da se zajedno prenesemo u to vreme. Sećate se da je Mile pričao o nekom skupljanju oko te slike, ali ja mu nisam mnogo verovala.
- Baš sam bio predložio Toši da te zovemo zbog regresije na tu temu.

- Hoću, ovo je ipak zajednička stvar. Šta mislite, da li sam i ja bila u koloni?
- Ko zna - odgovori Toša, ne mogu ništa da vidim, ali je verovatno da si u nekoj vezi.
- Moram da idem, vidimo se uskoro. Potrebno mi je da se saberem. Došla sam kod tebe po odgovor, a samo sam dobila još pitanja.

Toša je isprati do vrata i kada se uhvati za kvaku, iznenadni nalet vetra ih odgurnu.

- Ovo nisu čista posla... - procedi kroz zube.
- Moram i ja da idem - reče Dragan. Ne znam u šta ulazimo, ali mislim da nema nazad. Vidimo se .

Toša i njega isprati do vrata, samo ih sada zatvori pomalo bojažljivo.

*

Velika kožna fotelja je prosto progutala profesora Jovana Jovanovića koji je sedeo u kabinetu kod Stojana, uz obavezan viski sa ledom. To je već postalo njihov mali ritual. Pred ostalima iz grupe su se pravili da su zagriženi trezvenjaci, ali stari drugari su imali svoje male tajne.

- Stojane, mislim da bi bilo sasvim umesno da to vojska - i to baš tvoje odeljenje - pokrene akciju za povratak zdravijem mentalnom životu naroda. Naravno našli bismo popularniji naziv. To bi obuhvatilo i borbu protiv narkomanije i sekta i uopšte svega štetnog što se servira našoj omladini - sve do njihove zamene dana za noć.
- Nisam siguran koliko je pametno da to mi radimo. Možda pre da pružimo svu pomoć, a da neka omladinska organizacija bude nosilac. Sećaš li se kako mi je prošao sličan poduhvat pre dosta godina?
- Možda si u pravu, ali vi bi celoj stvari dali jednu težinu i ozbiljnost. Nemamo vremena za rasprave i sastanke. Stanje je urgentno, mora se nešto odmah preduzeti. Od zakonske regulative do propagande u medijima. Ne sme se prodati detetu od deset godina alkohol, ili ga pustiti da sedi do ujutru u kafani - profesor je bio uporan.
- Nema šta da te čudi, - nadoveza se Stojan - ovo je mnogo perfidniji genocid nego u Hitlerovim logorima. Udariti na mladost je isto što i udariti na budućnost jednog naroda. Alkohlizam, zloupotreba droga, pa čak i razvrat - kako kažu u protokolima - a mi to danas zovemo seksualna revolucija, sve su prisutniji, iz generacije u generaciju.
- Sociolozi i psiholozi su ove pojave proučili i objasnili, ali uglavnom se sve svodi na opis fenomena. Suština je zapravo prikrivena. U studiji "Sumrak američkog uma", Alen Blum, američki profesor 'starog kova', govori o akademskim građanima svoje otadžbine kao o izrazu nihilizma

na američki način. Ljudi čije su duše prepune bljeska šarenog ništavila medija, zatrpani decibelima divlje muzike, podijumi po kojima plešu audiovizuelne utvare željne stvari kao što su: uspeh, slava, rokenrol, film, narkotici, seks... Cilj je uvek 'nedozrela ekstaza' - opijenost po svaku cenu. Dvadesetih godina ovog veka 'seksualna revolucija' je smatrana idejom malog broja bolesnih umova. U vreme kada je Kolontaj, Lenjinova verna sekretarica, učila sovjetske žene da imati seksualni odnos s nekim ne znači više od 'ispijanja čaše vode', američka revolucionarka Margaret Sejdžer je osnovala društvo '*Planetarnog roditeljstva*'. Propagirala je promiskuitet među tinejdžerima i upućivala ih da nesputano istražuju oblast seksualnosti. Uz to, predviđala je sterilizaciju koja će obuhvatiti sve 'niže' rase: crnce, Jevreje, stanovnike Južne Evrope, hrišćanske fundamentaliste i mentalno zaostale. Ostali će se razmnožavati da bi stvorili višu, gospodarsku rasu... Tako su ideje Vilhelma Rajha, učitelja orgazmičke revolucije, Kolontajeve i Sejdžerove sada postale 'opšte dobro' svetske civilizacije, a seksualno vaspitanje je već odavno zamenilo veronauku u školama. Čovek je podeljen na erogene zone i prestao je da ljubav poima van konteksta polnog čina. '*Nju Ejdz*' zahuktalo nudi svoja rešenja. Koliko je to daleko od srednjevekovnog ideala koji se zvao *Romantična ljubav*? Da te podsetim, fenomen romantične ljubavi i osnivanje vojnih religioznih redova, jedino mogu da budu shvaćeni, ako se za njihovu pozadinu uzmu upravo ovi viteški ideali koji su hvaljeni i slavljani u dvanaestom veku, na primer, kroz romane Kretjena de la Troa. Ali i u celom renesansom petnaestom veku. Narodni pisac je i Katare povezo sa romantičnom ljubavi, ali su slabašni dokazi koji bi to potvrdili. Međutim, to je druga priča.

- Znam ja to, ali da li ćemo moći nešto stvarno uraditi? Pomoćiću ti koliko mogu. - Odgovori Stojan.
- Samo da ti pročitam nešto što sam spremio za večerašnje predavanje. Citati iz dva spisa. Slušaj: "*Pogledajte pijane životinje, onesvešćene vinom, na čiju im je neograničenu upotrebu dato pravo zajedno sa slobodom. Nećemo valjda dopustiti da i naši dođu dotle... Narodi gojski zaneti su alkoholnim napicima, a omladina njihova ošašavila je od ranog razorata, na koji ih je podbadala i nagonila naša agentura - guverneri, lakeji, guvernanteu bogatim kućama, pomoćnici, kelneri i naše ženskinje - u mestima gde se goji vesele i zabavljaju. U ove poslednje ja ubrajam i takozvane »dame iz sveta«, njihove dobrovoljne sledbenice u raskoši i razvratu".*
- Da li to beše iz Protokola sionskih mudraca? - Upita Stojan.
- Svakako - masonski tekst. Slušaj sad ovo iz Kremanskog proročanstva: "*U Srbiji nećeš moći da razlikuješ ko je muško, a ko je žensko čeljade. Svi će iste 'aljine nositi. Ta nesreća će nam doći sa drugih strana, ali će se kod nas najviše zadržati. Narod će izglupiti i glupiti sve više. Rađaće se ljudi, a da ne znaju ko im je djed, a ko pradjed. Ljudi će mišljati da sve znaju, a ništa znati*

neće....Nečastivi će ući u ovaj narod i u postelju legati sa srpskihjem sestrama, majkama i ženama. Praveći im taku decu da među Srbima, otkako je veka i sveta goreg roda biti neće. Rađaće se sve sami sinji kukavac, a da niko neće u snazi biti da rodi pravog junaka."

- Sve se to uklapa u Novi svetski poredak. Sećam se da si ti bio protiv našeg ulaska u Evropsku uniju.
- Svakako - složi se profesor. Ja nisam protiv globalizacije, ali sam protiv njene zloupotrebe. Šta znači to u praksi, evo ti nekih primera: Prvo, multinacionalne monopolističke kompanije su nezaustavive i pored zakona o monopolu izglasanog u SAD i drugim zemljama, a ogromna finansijska moć planete je skoncentrisana u nekoliko moćnih finansijskih institucija. Da ne spominjem da se velike multi-medijske kompanije, mislim na štampu, radio i televiziju, nalaze u rukama nekolicine poznatih ljudi. Zatim, liberali su u svakoj zemlji i u skoro svakoj vladi. Rusko samodržavlje ne postoji, a velika ruska nacija dovedena je u vlastitoj zemlji dotle, da se bori za opstanak i kulturni identitet. Pa, mnoge su dinastije završila na »smetlištu istorije« ili u muzejskim vitrinama. Srednji kapitalisti pomeli su i poslednje ostatke aristokratije. Vidiš da je masonerija u svakom većem gradu, a u glavnim gradovima je nezaobilazan faktor u bilo kakvom javnom životu – kulturnom, obrazovnom, društvenom ili političkom. Velike poslove, ako niste u ovom krugu, nećete dobiti. Rotari internacional su biznis udruženja koja se, navodno, ne bave politikom, ali principijelno podržavaju politički stav OUN. Masonska asambleja u Ujedinjenim nacijama šalje trupe, uvodi blokade, bombarduje, kontroliše i diktira uslove koji nemaju nikakve veze sa interesima nacija sveta. Stvara se monetarni sistem sveta, evo ti, uvodi se svetska moneta. Već je stvorena i svetska vojska koja dejstvuje u Iraku, Kuvajtu, Somaliji, Bosni, Kosovu, Makedoniji, na Haitima. Onda, ateizam je zaveden na polovini planete, crkve su porušene, manastiri pretvoreni u muzeje, a duhovno nasleđe ismevano. Nacije su zamenili kosmopolitizmom koji u biti i treba da bude ideja ka kojoj se stremiti, ali ne i »livarski lonac« u kojem će se u kosmopolitskoj opsesiji narodi topiti da bi na kraju dobili žig »made in ...«.
- Znam, odgovori Stojan. Da bi se od celog sveta napravila jedna zemlja, jedna država, moraju se izbrisati nacionalna i etička obeležja. Mi smo u vojsci to pratili. Čovečenstvo se pokorava cikličkoj evoluciji i teče po spiralnim zakonima, ono u jednoj fazi silazi, a u drugoj uspinje. Mocart je nekada bio zabavna muzika, bečki valceri su »narodnjaci«, a pogledajmo sadašnji tehno i pank ili slično. Ovo samo kao ilustracija – ovako je nekako i u drugim umetnostima. Tokom silazne faze raste svako zlo, zablude i zločini, sve dok se ne dosegne dno, a onda opet počinje novi uspon ka istini, mudrosti i lepoti... Svetski vrh koji pokušava da osvoji globalnu vlast koristeći ove činjenice pokušava da ih

iskoristi za svoje ciljeve. Pomaže uništenje, zlo i nered, aktivno sudeluje u rastrojstvu sveta da bi se prema njihovim učenjima, ubrzalo ostvarenje Novog Poretka. Zlo žele dovesti do vrhunca da bi Hristova crkva pala pod 'težinom pokvarenosti'. Kako kažu u Protokolima - pustiće nihiliste i ateiste da izazovu strahovitu društvenu kataklizmu, koja će u svom užasu, jasno pokazati narodima posledice sveopšteg bezboštva. Tada će građani koji će biti prisiljeni da se brane,... istrebiti te razne elemente, ali će mnoštvo biti u potpunosti zabludi. Što se tiče Hrišćanstva - i njihovi deistički duhovi ostaće bez kompasa, izmučeni u traganju za idealom, oni će konačno primiti pravo obasjanje sveopštom objavom čisto Luciferove doktrine, koja će se na kraju javno saopštiti narodima. Gibanje sveopšte reakcije koja će pratiti slom Hrišćanstva i ateizma, uništenih zajedno, objaviće se tom pojavom luciferijanstva. Sve će to tako zamoriti narode da će ih prinuditi da im ponude međunarodnu vlast koja će moći po svom raspoloženju, bez ikakvog lomljenja usisati u sebe sve državne sile sveta i obrazovati nadvladu.

- Onda, kada na to dodaš i sekte.... - prekide ga profesor - A one se tako lepo uklapaju u ovo što si sada rekao. Nada je pisala dosta o tome. A i naš Toša, ima jedan dobar komentar protokola.
- Znam, nemoj misliti da mi to nismo proučavali, ali mala vajda - stalno nam prebacuju kako gušimo slobodu veroispovesti. Tvorci novog svetskog poretka teže da svetu nametnu novo evanđelje...I konsekvantno tome, moguće je da se jednog dana ujedine islam i hrišćanstvo, jevrejstvo i budizam, Evropa i Azija, u jednom zajedničkom idealu i istoj nadi. Jednom rečju, masonerija treba da osnuje Sveopštu crkvu, koja bi bila prihvaćena od ljudi svih vera i nacija, naravno, sve pod vođstvom velikog monarha. Sekte su, sa putem manipulacija načina mišljenja i nasilne promene svesti, u suštini, u funkciji novog svetskog poretka, sa novom vrstom ljudi i podljudi - novih robova - ne putem fizičke prinude, kao nekad, već robova sa zarobljenim i onesposobljenim umom. Posebno je interesantan pokret Nju-ejdz. On nagoveštava da će se sve religije uskoro ujediniti i da će im se na čelo staviti Mesija Novog Doba, car čitave planete - lažni "Hristos Metreja". Njega je u Americi i Evropi najpre prihvatio onaj socijalni sloj koji predstavlja nosioce duhovnog i materijalnog razvoja i progresu zapadnog društva - univerziteti, naučne ustanove, uticajne ličnosti ekonomskog i političkog establišmenta. Od sredine prošlog veka zapadna civilizacija, filozofija i kultura su se počele sve više okretati ka indijskoj i kineskoj filozofiji. To je sve dalo dobar prostor za ulazak i indijske religije i magije na ove prostore. Jogu i meditaciju preneli su na američko i evropsko tle indijski gurui, pripadnici svešteničke vlasti, koji su doletali početkom sedamdesetih godina. Oni su na hrišćanske dogme nakalemili učenje hiduističke i budističke religije iz čega se razvio pokret "New Age" -

Novo doba. To je mešavina istočnjačke mudrosti i zapadnog racionalizma, nauke i magije, dogme i tehnologije, rada i dokolice, obrazovanja i misticizma... Osnovna ljudska negativna kategorija nije, prema učenju Nju Ejdža moralne: greh i krivica, već metafizičke prirode: nepoznavanje našeg pravog identiteta. Otudjenje što ga ljudska bića doživljavaju nije otudjenje od Boga, već od njihovog JA. Čoveku stoga nije potrebno oprostjenje od greha, kako ga uverava hrišćanska dogma, koje se može postići ispaštanjem i radom. Njemu je neophodno prosvetljenje – pronalaženje samoga sebe. 'Bog je u meni' – uče gurui. Pa, pošto su ljudska bića bogovi, u njima se kriju neograničeni potencijali za lično preobraženje, koje u smislu pokreta, ne odnosi se na moral i ponašanje, već na svest. Ona mora postati jednoobrazna i osposobiti se za prihvatanje jednog Sveta, jedne Religije, jednog Vođe, jednog Gospodara čiji se dolazak očekuje na razmeđu milenijuma. Tada Doba Ribe, astrološki znak pod kojim se Hrišćanstvo razvijalao dve hiljade godina, zamenjuje doba Vodolije, astronomski znak Novog svetskog poretka.

- Mislim da precenjuješ značaj ove sekte. Ipak su to samo zanesenjaci.
- Varaš se, vrlo je to perfidno. Znaš li koje su im osnovne pretpostavke? - upita profesor.
- Nisam siguran.
- To su: Isus je samo prosvetljena ličnost i nije poslednji Mesija; 'Bog' je bezlična kosmička energija; Čovek je po prirodi božanstven i treba da postane svestan toga; Sve religije i verska učenja slični su i vode istom cilju; Osnova nove duhovnosti je drevna mudrost Dalekog Istoka, Vavilona, Egipta i Grčke: reinkarnacija, karma, parapsihologija, kult prirode, šamanizam, veštičarstvo (Amerika ima udruženje veštica-WICCA), astrologija, hiromantija, inicijalistički kultovi, itd; Nema greha i zla, najvažniji su mir i ljubav; Cilj je da se uveri čovek da se svetost može dosegnuti mehanički, nekom od okultnih tehnika. Hrišćanske vrednosti nisu bitnije od australijskih urođeničkih kultova ili šamanističkih ekstaza - duhovnost je praktično uništena. Masonerija je po svojoj suštini sposobna da svetetu nametne novo evanđelje. Jednom rečju, masonerija treba da osnuje Sveopštu crkvu.
- Sećaš li se - nastavi Stojan, kada je još daleke 1993. u Vranju u kasarni 'Južnomoravskih brigada' vojnik Jožef Mendel ubio šest vojnika i jednog zastavnika, a zatim izvršio samoubistvo. Jedan detalj za mnoge ostaje neprimećen: ubica je na levoj podlaktici imao istetoviran obrnut krst (znak pripadnosti satanistima) i datum 3.06.93.g. Upravo tada će se i desiti zločin. Mladić je u rukama opake vere bio prava mašina za ubijanje – idealna sa gledišta njenih tvoraca, jer nema ostataka, sve se završava samoubistvom i svi dokazi i istraga su u ćorsokaku.

- Dakle hoćeš li da me podržiš i da ti budeš nosilac, možda nećemo mnogo moći da učinimo, ali bar smo pokušali?
- Ubedio si me. Kao i obično. I mene boli kada vidim našu omladinu na šta liči.

Pozdraviše se. Profesor požuri na predavanje u Kolarcu - kasnio je kao i obično.

*

Evica prekinu sa kucanjem i podiže slušalicu. Toša je bio zadubljen u papire na svom stolu, ali krajem oka vide da mu ona pruža slušalicu.

- Za vas šefe.
- Izvolite, javi se on.
- Tošo, moramo se videti - Ivana ovde - uradila sam sinoć sebi jednu veću regresiju, kada sam se vratila od tebe, upala sam u jedan svoj mnogo raniji život, ali nešto je puklo u meni - bila sam svega svesna na obe ravni - kao da sam na filmu gledala moj raniji život, ali sam mogla da vidim i astral - verovatno zato što sam i tada bila vidovita - moram ti to ispričati, u vezi je kolone.
- Dobro, baš me zanima, na poslu nemam neku gužvu, gde si ti?
- U bolnici, ali dolazim u grad, da se nađemo u onoj kafanici preko puta tvoje firme, za recimo ... dvadeset minuta.
- Odlično! Baš sam nestrpljiv, vidimo se.
- Zdravo.

Toša, privede kraju obračun na kome je radio, polako ustade od stola i pođe prema vratima.

- Milisave, ako me neko traži preko puta sam - znaš već.
- Ništa ne brini šefe, na sastanku si u Komori. Jedino ako je stvarno nešto važno...
- Moja škola! - Poče Toša da se smeje i izađe.

Samo što je naručio dupli espresso i Koka-kolu, spazi Ivanu na vratima, mahnu joj i ona se ubrzo stvori za stolom.

- Morala sam da se posavetujem sa nekim, a s kim ću nego sa tobom.
- Pričaj! Šta si otkrila? Poslednji događaji su me izuzetno uznemirili. I ranije smo mnogo pričali o toj prošlosti - o toj grupi magova iz ko zna kog vremena, ali više sam u tome gledao neku bajku nego realnost prošlih vremena.
- Ovo gde sam bila nije vreme kolone - ako tako smem da kažem - već kasnije.
- Pa rekla si da je u vezi grupe iz kolone.
- Ne prekidaj me - i jeste. To i jesu naše reinkarnacije, ali ne u vreme kolone, već mnogo kasnije. I tada smo znali da smo se ponovo okupili i da smo već ranije bili zajedno. Znali smo i tada o koloni i pričali smo čak o tome, slično kao i danas.

- To je fantastično otkriće.
- Da zato i jesam tako uznemirena. Morala sam ovo da podelim sa tobom. Mileta sam zvala, ali ga nisam našla. Zvaću ga popodne. Njega sam tamo srela - samo bio je žensko - i počeo da se smeje, zvao se Vuka.
- Je li bar bio zgodan?
- Ne naročito. Bože, o čemu mi razgovaramo!
- Tačno, ali ti si prva počela - nego pričaj mi napokon šta si sve doživela.
- Ne znam kako sam baš došla do tog trenutka u vremenu i prostoru, verovatno zbog većeg emotivnog naboja u tom momentu i tu sam se najlakše prilepila. Bila sam u dvorištu neke male kuće, to je moja kuća, zovem se Milena, brinem se jer mi nema ćerkice i tada vidim na ulici lepog mladića kako prilazi kapiji i pita me da li imam ćerku Vesnu. Osećam strah - odkud jedan stranac zna za mene i moje detence. Da - živim sama - muž mi je umro. Dalje u razgovoru on mi priča kako je svoju devojčicu ujela zmija i kako je on odneo kod njih kući. Polazimo kod njega i tamo otkrivam da je njegova majka Vuka zapravo moja školska drugarica koju nisam videla godinama. Kasnije shvatam da je to Mile. Ali hajdemo po redu. Kad smo bile mlade, moje roditelje je pobila garda. Bili smo pripadnici neke sekte, nismo priznavali zvaničnu doktrinu. Njen otac je predvodio te koljače - sva se naježih kad se samo setim. Krv - mnogo krvi na mojoj haljinici, - Ivana zastade - ja sam nekako uspela da izbegnem smrt, ali nisam joj to mogla oprostiti. I posle više godina njen sin mi spasava ćerku... Da, sad se setih, to sam već i očekivala - bilo mi je prorečeno da će mi ćerka umreti od zmijskog ujeda, jer - ako ostane u životu postaće velika sveštenica i među najmoćnijima u zemlji, što vladari neće dozvoliti. Da, nisam ti rekla: Zmajevi vladaju u toj zemlji.
- Pa nisi mi rekla ni koja je to zemlja?
- Ne znam, možda su to neki naši preci, mislim, neki Srbi. Čak su i imena ista. Dalje - šta sam pričala? Pa da - o ćerki: ako ostane živa postaje moćna i može ugroziti vladajući poredak - poredak koji su doneli zmajevi, neka vrsta zmijolikih bića koja su došla iz svemira. Zato su preko svojih vračeva - koji su to i predvideli - napravili magiju da Vesna nastrada. Ali Ata je spasava i menja tok istorije.
- Ko je sad pa taj Ata?
- Pa Vukin sin - zar ti nisam rekla? Više i ne znam šta sam i gde sam. Kasnije ostajemo Vesna i ja kod njih na večeri i čak noćimo tamo, da se mala sasvim oporavi. Vidovite smo i Vuka i ja. Dobro se razumemo i za vreme večere shvatamo da smo imale i ranije reinkarnacije i da smo bili okupljeni oko velikog maga Elima, svi kao neki sveštenici - čarobnjaci, ali nismo sigurni šta znači ovo okupljanje - kao što se sada i mi pitamo.
- To znači da im nije uspelo okupljanje - pošto se sada sve ponavlja u našem vremenu, zaključiti Toša.

- Tačno, nastavljamo razgovor - ali tu mi puca veza i budim se sasvim. Nisam uspela više da se priključim nazad. To bi bilo to.
- Zbilja fantastično otkriće. To nam je potvrda da smo na dobrom putu. Moram ovo da kažem i Miletu, ili još bolje, ti ga zovi pa mu ispričaj iz prve ruke. Znaš koliko ga to zanima, a napokon, i on je u tome.
- Svakako, zvaću ga popodne. Da li znaš kada se vraća u zemlju?
- Ne znam, ali mislim uskoro.

*

- To mi se čini, ili vi čitate »Zabavnik« načelnice? Nego - zvali ste me. Stvarno, od kad vi čitate takvu literaturu?
- Da li ćeš nekad da se uozbiljiš! Sreća tvoja da si dobar vojnik i da te volim kao sina - inače za ovakve šale bi ti meni išao na vojni sud.
- Nisam mislio ništa loše. Bar ga pokrijte »Službenim listom« da se ne vidi - nastavi Pera pokušavajući da sakrije smeh.
- Opet ti! Bolje pročitaj ovo! - i pruži mu Zabavnik otvoren na strani sa naučno-fantastičnom pričom.

Pera poče da čita:

Hodali su po mraku bez ikakve vidljive opreme za pojačavanje svetlosti - specijalnih naočara, ili IC uređaja. Nisu nosili nikakvu elektronsku opremu koja bi se mogla očitati senzorima na daljinu - nisu imali čak ni radio stanicu. Ali to nije značilo da su bili prepušteni sami sebi. Sve su videli kao po danu: čak sve do sela - cilja napada koje se nalazilo nekoliko kilometara ispred njih. U njihovim glavama se čula tiha muzika - po želji. Mikro čipovi koji su im ugrađeni u mozgove nepogrešivo uspostavljaju vezu sa glavnim kompjuterom u štabu i operator na računaru može izborom pojedinih šifri da prati vidno polje i sve vitalne funkcije svakog vojnika.

Polako se približavaju selu. Vide se prve kuće. Oni vide i kroz zidove. Vide da većina seljana i pobunjenika spava. Ako se usredsrede, vide čak i šta sanjaju. Nekoliko ljudi u maloj zgradi opštinske ispostave je budno i sedi za stolom: njihov razgovor se prenosi i vojnicima i »majci«- kako iz milošte zovu glavni kompjuter. Poručnik - vođa grupe usmeri pogled ka vodovima telefona ispod koga prolaze i uveri se da trenutno nema nikakvih razgovora.

»Majka« počinje da proučava usnule seljane i polako menja njihove moždane matrice ubacujući ranije pripremljen program u REM fazu spavača.

- Pa šta lepa priča, nisam je celu pročitao.
- Ti se stvarno ponekav praviš lud! Čoveče ovo su vrhunske tajne! Koliko ljudi zna za postojanje ovog sistema? Mi smo ukrali američki SIGINT, ali ko je ovo dao u štampu?
- To može da bude i slučajna podudarnost, samo umetnička vizija budućnosti.

- Teško da je ovo samo plod mašte! Saznaj ko je glavni urednik i ko je ovo napisao! Ko uređuje tu rubriku? Sve što možeš da nađeš! Sve ih prekopaj. I ko je samo taj pisac - to je najvažnije - potpisano je samo pseudonimom Duxis.
- Razumem, ali ipak bolje stavite »Službeni list« - i Pera pođe prema vratima, ali ga u deo ispod leđa udari omanja crna sveska - Stojanov podsetnik.

*

Omiljeno mesto u malom dvoritištu, za Tošu je bilo ono ispod stare kruške. Hladan povetarac se spuštao sa Kraljevice i donosio svežinu posle toplog janskog dana. Voleo je to doba - večer - kada nije bila ni noć ni dan i umeo je da uživa u čarima prirode. Iako u gradu - bilo je dovoljno da se zavalj u ligeštul na tom mestu, pa da ga suton i povetarac odnesu van vremena i prostora.

Ležao je tako udobno - i reklo bi se da je samo dremuckao, ali, pustio je da ga večer ponese... U trenu, list sa kruške mu pade na čelo - odgurnu ga rukom i on pade na kameni pločnik duge ulice bez trotoara.

Toša je leškario na stepeništu kojim se ulazilo u staru spratnu kuću. Niz ulicu se približavala užurbana grupa mladića lako obučenih u odeću koja je više ličila na čaršave nego na pravo odelo i sa sandalama na nogama. Ubrzo stigoše do njega i jedan mu se obrati u prolazu:

- Stigao je kažu na magarcu! Stigao je kralj! Prošlo je vreme naših nedaća! Zar nećeš sa nama? Ne dremaj tu.
- Neka, sad ću ja. Idite vi - odgovori im.
- Hajde gotova je kafa, dosta si tu dremao - pozva ga Selena.
- Šta, gde sam?! O, Bože, baš si sada morala da me probudiš, a bio sam ko zna gde! - I ispriča joj malopredašnje putovanje.
- Ko zna gde si to bio. Kakav sada pa magarac? - Hrist je došao na magarcu, nastavi posle trenutne pauze, sećajući se toga iz Biblije.
- Da ona tri Engleza tvrde isto: da je ušao na magarcu da bi se ispunilo proročanstvo - da nije bio naivan političar.
- Koji Englezi?
- Sećajući se knjige "Mesijansko proročanstvo" od Bejdženta, Luja i Linkolna? Teraj ti samo šegu, ali takve knjige nisu naivne i unele su veliku pometnju među hrišćanske vernike, ali to je duga priča. Čak i ako je njihova namera bila samo da otkriju istorijske činjenice, to u današnje vreme, kada nastupa novo doba nije uopšte naivno. Lucifer i Ahriman će to iskoristiti.
- Da te nisam probudila sanjao bi ceo Novi zavet.
- Opet ti!

- Dobro de, šalim se! Odmah se ljutiš. Preneo si se u vremenu, ko zna kako ti to uspeva, ali zašto misliš da je ta knjiga štetna? Samo iznosi nove činjenice o Hristovom životu na osnovu novootkrivenih spisa. Kumranski rukopisi i slično, šta je tu štetno?
- Pa na prvi pogled i nije. Verovatno njihova namera nije bila da poljuljaju Hrišćansku veru. Ali ako se znaju neke stvari i ako se gleda mnogo šire... Neka, pusti sad to.
- Kad si započeo, pričaj! Ti uvek imaš neku uvrnutu teoriju. Sve tebi izgleda malo drugačije nego ostalima. To je kao ono kada deca u školi analiziraju bajku o Crvenkapi i kod malog Perice jedina pozitivna ličnost je strašni vuk iz šume: kao ostavili staru ženu da sama živi u šumi, pa još poslali malu devojčicu samu da joj nosi hranu, jedva tegli onoliko korpu, a vuk je divlja životinja, mora i on nečim da se hrani...
- Ko sad sve izvrće? Dobro kad me vučeš za jezik, nego javi se prvo - zvoniti telefon.

Posle nekoliko minuta Seleno se vratio:

- Dragan, doći će kasnije. I gde smo ono stali? Da nije opet kriv Novi svetski poredak ili, kao i uvek u istoriji - red Jovanovaca?
- Ti misliš da je to samo moja paranoja, ali Novi svetski poredak u krajnjem cilju ima uspostavljanje jedne države na celoj zemaljskoj kugli pod upravom jednog kralja Davidove loze. I šta im je potrebno za to? Prvo da svi ljudi u svetu prihvate da izgube svoje nacionalne države i uđu u jednu naddržavu, što povlači i gubitak nacionalnog identiteta, Drugo, na čelu te države treba da dođe potomak Davidove loze, a to je upravo Hristova loza. Nije nikakva tajna da je Hrist bio direktan Davidov potomak sa svim pravima na kraljevsko mesto u Jerusalimu, pa se Herod zato onoliko plašio njegovog rođenja. Kad si već pomenula Jovanovce - ta jeres je možda baš i bazirana na istorijskim činjenicama. Neću se sada upuštati u ezoterijske osnove njihovog verovanja, ali postojalo je veliko rivalstvo sledbenika Jovana Krstitelja i Isusovih sledbenika. Različiti oblici hrišćanstva cvali su u prvim danima ovog pokreta - daj ne smeju se - u početku to jeste bio pokret, a ne vera. Na stotine učitelja je tvrdilo da uče 'pravo Hristovo učenje' klevetajući one druge kao prevarante. I to je jako dugo trajalo, čak i posle izdvajanja pve sekte: zapadne rimske crkve.
- To je tipično ljudski - ipak je Isus bio jedan.
- Ima tu jedan paradoks! Visoko iznad kavgu u lokalnim hrišćanskim učenjima stolovala je Rimska crkva, bezbrižna, mirna i nesvesna mnogo čega oko sebe. U to vreme u Evropi ona se bavila prvenstveno misionarskim radom, delatnošću koja se višestruko isplaćivala. Sasvim slučajno je hristijanizacija pagana na kraju spasila Rimsku crkvu zato što

su je varvari i njihovi sveštenici smatrali autoritetom za njihova religijska verovanja.

- Hoćeš da kažeš da, kada su varvari pregazili Rim, Rimski crkva je bila spašena.
- Iako su je varvari pošteđeli, Crkva se još uvek borila s raznim sektama, od kojih je svaka imala sopstvenu verziju hrišćanstva. Jedna takva grupa bili su i *gnostici*, koji su tvrdili da imaju intuitivno razumevanje božijih misterija na Zemlji. Bilo je to razumevanje koje je proizašlo iz strogog vežbanja, posvećenja i intuitivnog doživljavanja sveta, ne prosto iz intelektualnog proučavanja, kakvo mi danas naprosto obožavamo. Crkva je smatrala gnostike krajnje opasnim zato što su prezirali potrebu da hijerarhija duhovnih činovnika tumači božje reči i tu su i po mom mišljenju bili strašno u pravu.
- Koliko znam gnosticizam nije ugašen ni dan danas - samo se provlači pre kroz neke druge ideje... Nisam tu sasvim sigurna... - Više kao pitanje odgovori Selena.
- Kao što rekoh oni su od svog začetka tvrdili da imaju intuitivno razumevanje božijih misterija na Zemlji. Ovi pasivni hrišćani su tvrdili da su čuvari tajne mudrosti. To pokazuju i njihove knjige na papirusu otkrivene kod Nag Hamadija 1945. Ovo otkriće je bilo prvo koje je dalo drugačije viđenje gnostika od klevetničke retorike crkve. Istina je da je Gnosticizam, a naziv dolazi od grčke reci *gnosis* ili mudrost, navodno u prvom veku osnovao Šimon Čarobnjak, Isusov savremenik kasnije poznat kao „otac svih jeretika". On je unapredio ideje grčkih filozofa, kao što je Sokrat, koji su učili da ljudska duša postoji van fizičkog tela i da zato ima pristup univerzalnom znanju i da je mudrost (*Gnosis*) na zemlju doneta sa neba.
- Pomnije se, koliko se sećam, i neki Vasilidis.
- Da. Drugi važan gnostik bio je Vasilidis, egipatski ranohrišćanin koji je preko aleksandrijskog kulta nastojao da u hrišćanstvo uvede drevne misterije Mesopotamije. Ovi aleksandrinci su verovali da čudna vanzemaljska bića zvana „eoni" deluju kao glasnici između neba i zemlje. Persijanac Zaratustra pokrenuo je sopstveni oblik gnosticizma oko petsto godina pre Hrista. Poznat kao zaratustrijanizam, ovaj pokret se naglo širio sve dok ga u VII veku nisu potisnuli muslimani u svojoj najezdi. Okultni pisac Andre Nataf kaže da je gnosticizam nastao u Mesopotamiji, najpre na području Irana, da bi se potom proširio na Malu Aziju, Siriju i Vaviloniju, gde su ga preuzeli izraelski zarobljenici i poneli natrag u Palestinu i Egipat.
- Ispada da je gnosticizam stariji od hrišćanstva?
- Neki detalji pokazuju da gnostičke svete knjige (iz Kumrana i Nag Hamadija) treba pripisati tako davnom vremenu da se samo hrišćanstvo mora posmatrati samo kao 'ogranak gnosticizma'. Međutim,

gnosticizam bi mogao isto tako da se poredi sa bilo kojom religijom. Uostalom, svekoliko religijsko znanje razvija se iz drevnih primitivnih izvora, koji su se izgubili u 'magli vremena'. Prema hebrejskoj kabali, gnosticisti nastoje da spoznaju božje „tajne“ tražeći odgovore unutar svetih tekstova bilo koje religije koju prihvataju. Oni traže razumevanje postojanja preko tumačenja onoga što vide kao dublje značenje unutar simbolike religijske literature. „Gnosticizam je religijski egzistencijalizam.“ Ovaj pokret je cvetao sve dok ga 325. godine Nikejski sabor Rimske crkve nije proglasio za jeres.

- Gnosticizam je bio sastavni deo drevnih misterija budući da je kao i one, verovao da samo lično prosvetljenje može da donese razumevanje.
- Prema masonskom filozofu Menliju P. Holu: «...ova mudrost, da čovekova višestruka priroda može brzo i u potpunosti da se obnovi do tačke duhovnog prosvetljenja činila je tajnu, ili drevno ezoterijsko učenje. »
- Ali šta se dešava danas?
- Ovakve knjige i pogledi koje od Hrista kao jedne prvenstveno duhovne i mitske ličnosti prave običnog čoveka, što bi danas rekli - političara, željnog da dođe na presto koji mu po rođenju pripada - pa neka je to i istorijska istina i neka namera onih pisaca i nije bila zla - ali to sve dvostruko koristi Novom svetskom poretku. Sa jedne strane mase Hrišćana odvlači od klasične vere i priprema ih za neku nad-veru za sve, a sa druge strane da onakvog Hrista kakvog su znali u glavama zamene Hristom političarem da bi njegovi direktni potomci mogli biti danas prihvaćeni kao budući kraljevi u toj novoj nad-državi. Oni će tražiti presto koji im po pravu nasleđa pripada, kao i njihov predak Hrist. Mase odvojene od prave vere lakše će prihvatiti novog živog Hrista, odnosno njegovu krv. Važniji je danas momenat vere, a ne istorije. Kao što sam rekao: u početku je to bio više pokret, a manje vera, a danas je obrnuto. Zapitaj se: kome danas odgovara da se to promeni?
- To se uklapa u priču iz Novog zaveta o ponovnom dolasku Hrista na zemlju?
- Pa da, ali na veoma iskrivljen, deformisan način. Pre će to biti rođenje Satane. Najvažnije je shvatiti da se ne radi sada o prostim istorijskim otkrićima, već o njihovom namernom otkrivanju u pravom trenutku.
- Ti misliš da se to i do sada znalo, ali da je neko namerno krio?
- Pa naravno da se znalo, nemoj biti naivna. Iluminati sve dobro znaju, ali im nije bilo u interesu da otkriju prave tajne. A sada se iznosi onoliko koliko je potrebno. Zato nas Srbe ne vole, znaju oni kojeg je roda bio David.
- Sad si preterao.
- Veliki beli narod u srcu onog što se danas zove Evropa, pre mnogo godina, širio se sve do današnje Indije. Oni su obožavali Hrist, jer ih je

od istrebljenja nekom bolešću spasila njegova mahovina - danas to zovemo Imela. U to vreme preovlađivala je crna rasa na zemaljskoj kugli. Osvojili su Istok sve do Indije - ali to nije samo vojno već i kulturno osvajanje i asimiliranje porobljenih naroda koji se mešaju sa osvajačima. Jedan viši vladarski sloj tadašnjih Srba (valjda ti je jasno da o njima govorim) ostaje autohton i to su najviši vladarski slojevi. To se lepo vidi i u današnjoj Indiji gde su pripadnici najviših kasti potpuno bele kože, a što je kasta niža sve su tamniji, jer je bilo više mešanja sa starosedeočima. U prilog tome govori i mnogo srpskih reči sve do Indije i obratno. O tome ima dosta radova, slično je i sa Egiptom i Jevrejima, ali tu nije bilo klasičnog osvajanja, međutim to je mnogo kompleksnije i zadire u ezoteriju.

- Šta si sada sve izmislio! Nemoj da te neko čuje. Nisam znala da si takav velikosrpski šovinista i nacionalista. Amebe pa Srbi, a ovi poslednji su otkrili amebe. Baš ga pretera.
- Nisam ni očekivao da ćeš mi verovati, ali sama si me vukla za jezik. Ja imam pravo da verujem u tako nešto i to nije samo verovanje. Šta kažeš za Badnjak - to je jedan od primera. Zašto ga je Sveti Sava ubacio - kao i ostale paganske srpske običaje, savremeno Hiršćanstvo? Samo zato da bi ga Srbi prihvatili. I svi oni sveci koji se samo kod Srba slave kao kućne Slave. To samo mi imamo .

Ali dosta za večeras, ima još i smelijih teorija. Samo da ti kažem da je sasvim izvesno, mada za to nema pisanih dokaza, već samo više hronika astralnih putnika, da su Srbi još nešto možda mnogo starije. Da vodimo poreklo od civilizacije koja je nastanjivala planetu 500.000 godina pre Hrista. Ne od sveta pre potopa kako se obično misli - jer to je samo jedna prethodna verzija sadašnje civilizacije, već ranije. Potop nije obrisao sve, on je samo bio uništavanje jednog eksperimenta - ako tako može da se kaže - eksperimenta koji su "bogovi", ili zmajevi - neki bi rekli vanzemaljci - uradili sa neandretalcem. Ovaj je zapravo samo mutirana verzija mnogo starije civilizacije koja je preživela samo u krajnje nesvesnim potomcima. Seti se Denikenovih knjiga, koje smo nekada gutali. Sve što je bilo razumno uništeno je - barem u ovim dimenzijama. Moguće da je neko preživeo u astralnim okvirima, ali još nije bilo takvih kontakata. Ima nagoveštaja da će jednom da dođe i do ponovnog zbližavanja, ali ko zna kada i gde. Ona grupa na koricama Miletove knjige je iz tog vremena, te stare prethodne civilizacije.

- Nije valjda da su i to Srbi? - Poče Selena da se smeje.
- Sve govori da smo mi njihovi potomci, a - kad me vučeš za jezik - možda čak i njihove reinkarnacije. Sigurno je da postoji neka veza između ljudi iz kolone i Bele lože, premda je to možda i šira grupa.

- Ne vredi se sa tobom ubeđivati, ali neko ide... Pa to je Dragan! Već si stigao, i baš si dobro došao. Nešto se raspravljamo na temu ko je stariji: amebe ili Srbi? - Selena se nasmeja.
- Pa naravno, Srbi! - odgovori Dragan i uzvratu šalu sedajući.
- Nema šta - vrlo smešno, ali ako Goran uspe, dokazaću vam ovo što pičam! - tu se ujede za jezik, mnogo je sada rekao. Selena i Dragan nisu imali pojma šta zapravo Goran radi, ni koja je Tošina uloga u svemu tome. Bezbednost je bila najvažnija.
- Našao sam jedan ineresantan članak na tu temu - nastavi Dragan. Baš sam vam ga poneo, kao da sam znao... To je o Sardoniji od našeg Dr. Jovana I. Deretića. Pročitaići vam jedan deo.
- Šta ti je to Sardonija? Da nema neke veze sa sarmama? - nastavljalala je Selena da ga zadirkuje.
- Dobar štos - mora da si gladna! Ali slušaj ovo - samo kratko:

»Još u vreme kada su srpska plemena naseljavala veći deo Male Azije i stvorila tamo vrlo moćne države, koje su se uzastopno smenjivale i nasleđivale, razvijena su na tom području mnoga kulturna središta. Moćna kraljevina Frigija, pod dinastijom Gorcija i Mita, prostirala se neko vreme sve do Mesopotamije. Dodir sa posvećenim istočnim narodima imao je za Srbe veliki značaj, naročito sa Sumerima, Vaviloncima, Asircima i Misircima. Makar da je taj dodir ostvaren mnogo ranije, on je bio najznačajniji u osmom, sedmom i šestom veku pre Hrista. Jedna pokrajina u kraljevini Frigiji nazivala se Meonijom - staro ime koje se pominje još u vreme Trojanskog Rata. Glavni grad Meonije zvao se Azija i po njemu je Azija dobila svoje ime. Pokrajina Meonija ili samo jedan njen deo, naziva se Mezijom, a grad Azija dobija ime Hribej. Ovo ime grad je dobio po svome zemljišnom položaju, jer se nalazio na steni - hribu, koja se izdizala usamljena iznad jedne ravniece. U gradu Hribeju je vladala dinastija Serdonića za koju se smatralo da vodi poreklo od boga Serdona i nazivala se njegovim imenom. Vladari iz ove dinastije sagradili su veliki grad - tvrđavu, var, sa kraljevskim dvorom i velikim hramom... Hribej se nalazio na glavnoj raskrsnici puteva u Maloj Aziji i na glavnom putu od istoka na zapad. On se pretvorio u glavnu tržnicu Male Azije i važan grad od međunarodnog privrednog značaja. Istovremeno Hribej postaje veliko kulturno središte, uz veliki doprinos sa istoka. Dvor kralja Meonije postaje žarište kulture i nauke. Kralj je postavio svoju vladu da u njegovo ime upravlja svim poslovima u državi. Od osmog veka narodni sabor ima ulogu i vrhovnog suda zemlje. U Hribeju je iskovan i prvi novac na svetu i razvijene su sve vrste trgovačke delatnosti.

Poslednji vladar iz dinastije Serdonića, Kandavle Mirsov, pokazao se nesposobnim da vlada kraljevinom i zbačen je sa prestola 690-te godine o.e. od strane svoga glavnoj vojskovođe-Gigeša. Ovaj je bio poreklom od iste dinastije, samo od jedne sporedne loze. Tri godine kasnije Gigeš (687-652), dolazi na

presto, ali ne kao nastavljajući dinastiju Serdonića nego kao osnivač nove dinastije Sokolovića. U svome kraljevskom grbu imao je sokola. Naselje oko Hribeja se proširilo i pretvorilo u veliku varoš koja je dobila ime Sara, a Hribej ostaje kao ime samo za var na steni. Posle proširenja i kraljevina Meonija menja ime i naziva se - Ljudeja, koju Grci zovu Lidija. Padom kraljevine Frigije i ubistvom poslednjeg Mige, u Gordionu 676-te godine, Ljudeja je nasledila Frigiju kao velika srpska maloazijska država. Njena prestonica, Sard, postaje najslavniji grad toga vremena. Sard je postao neka vrsta međunarodne banke, njegovo bogatstvo, lepota gradjevina, hramova, odevanje stanovnika i kulturne predstave proćuli su se po celom tada prosvećenom svetu.

- Pa zar nije to sad u Turskoj? - Prekide ga Selena i nastavi: Sećaš se Tošo? Znaš da smo tamo bili na letovanju? Turci ga tako zovu i danas. Piše se Sardes, ali mislim da oni to izgovaraju Sart, ili tako nekako. Kako smo se samo pentrali do onog starog grada na steni? Tamo nisi mogao stići kolima - i poče da se smeje.
- Da, taćno. Da li je to taj isti grad Dragane?
- Jeste. Mnogo naših ljudi je poslednjih godina bilo u Turskoj na letovanju, a da nije znalo gde ide. Tamo su vrlo znaćajne zemaljine ćakre. Složene sve u pravoj liniji više stotina kilometara. Tamo su, na tim mestima - i nikli stari gradovi, Milet, Efes, Smirna i svi ostali.
- Da li je i Sard na toj liniji? - upita Selena - ne bih rekla.
- Nije, on je prića za sebe - nalazi se na jednoj drugoj liniji koja ide - smejaćete se - sve do Rtnja.
- Preterao si, stvarno, stalno Rtanj - upade Selena.
- Istina je, ali to je druga prića. Ne bih sad o tome. Pa i vi ste prićali da ste tamo - mislim na letovanju imali odrećenih senzacija, Ko god je bio na letovanju u Kušadasiju ili Bodrumu imao je neobićne snove. To je sve stotinak kilometara od Sarda, a Kušadasi je odmah pored plavog astralnog zida koji povezuje sva ona svetilišta. Ali vratimo se tekstu. Samo još ovo da vam proćitam.

U Sardu su se odrćavali muzićki koncerti na gradskom trgovima i vojne parade na kojima je posebnu paćnju privlaćila ćuvena sardijska konjica sa svojom muzikom. Pod zaštitom Dvora u Sardu se razvijaju sve vrste umetnosti i nauke, a kraljevi okupljaju i izdrćavaju mnoge umetnike i ućene ljude toga vremena. Kulturni uticaj Sarda prelazi granice Male Azije i širi se na Evropu. Źak Piren kaće: "Politićki, ekonomski i drušćveni uticaj Sarda na Grćku je neosporan." Kulturni uticaj je bio još neosporniji. Jedan od najćuvenijih pripadnika sardijskog ućenog drušćva bio je Tales, osnivać prve filozofske škole. Tales je bio srpske narodnosti, iz plemena Kara, od porodice Telića koja je Źivela u Miletu. Pominje se kao Tales iz Mileta i kaću da vodi poreklo od starih Krićana, to jest da mu je starina sa ostrva Krete. Grci kaću za Talesa da je Fenićanin. Kada već nije bio

Grk, više su voleli da kažu da je crni djavo nego Srbin. Tales je u Sardu proučavao, osim filozofije, haldejsko zvezdarstvo, vavilonsko zakonodavstvo, fiziku i geometriju. On je predvideo prvo nama poznato pomračenje sunca, koje se desilo 28. 05. 585. godine po novom kalendaru, baš u vreme rata između Ljudeje i Medije. Tales je obavestio o tome Ljudejsku vojsku unapred da ne bio ovaj događaj uticao na njen moral za vreme borbe. On je postavio kalendar sa godinom od 365 dana. To sardijsko društvo je kasnije Platon opisao kao gozbu sedam najvećih mudraca.

- To je duži tekst, ali hteo sam da vam ovo pokažem kao ilustraciju, doneću vam ceo članak ovih dana.
- Stvarno je interesantno, pogotovo što mnogo naših tamo odlazi leti i ne znajući da ide u staru srpsku svetu zemlju - složi se Toša.

*

Na zidovima starog stepeniša naslućivale su se senke nekadašnjeg molaraja. Bledožutu boju prekrivale su srebrnasrte šare valjka nekog davno zaboravljenog majstora. Vojkan se polako peo na treći sprat - lift nije radio i bio je besan zbog toga. Ubrzo zazvoni na broju 8.

- Ulazi, otvoreno je - čuo se Goranov glas.

Goran je stanovao u prostranom stanu koji je kupio prošle godine. Dobro je unovčio jedno od svojih otkrića na novim laserima nadsvetlosne brzine, koji se zapravo nisu ni videli, ali su pravili čuda: imali su samo malu vremensku grešku i naprosto su vreme i prostor iskrivljavali - kao u krivom ogledalu. To bilo dobro za neke vojne testove sa novim radarima. Takav radar se nije video, jer ako bi mu impuls bio kratak - jednostavno ga nije bilo.

- Zdravo Gorane,
- Otkud ti?
- Sam si, gde su ti svi?
- Otišli su kod njene tetke, imam slobodno popodne - šalim se.
- Ubedio sam Stojana da da pare.
- Za šta?
- Pa za tvoj projekat povezivanja sa onim Tošinim astralnim kompjuterom i izradom takvog ovde, u ovom vremenu i prostoru, čistom integracijom pomoću tvoje formule.

Goran ga je gledao nekoliko trenutaka, a onda poče glasom za koje se nikako ne bi moglo reći da je prijatan:

- Pa ti nisi normalan.
- I on mi je to rekao.
- Ko?
- Pa, Stojan.
- U pravu je čovek, ali je on još luđi ako pristane da za tako nešto da pare.
- I to je isto rekao.
- Ovo je nečuveno! Ti si smislio ŠTA treba da uradim, a ja samo treba da izmislim KAKO. Vrlo lepo od tebe. Razumem da smo to dovršili donekle, pa da tražimo pare, ali ovako... Dovoljno smo se brukali, ono u Kremni je mogla biti strašna katastrofa.
- Preteruješ kao i obično. Ti imaš osnove, samo da to razradiš. Hajde, sipaj neko piće, a može i kafa.
- Nije valjda, hoćeš možda i nešto da prezalogajiš?
- Pa, da znaš da bi i moglo - poče Vojkan da se smeje i nastavi - moramo da damo Stojanu elaborat o ovom projektu: Prvo, povezivanje sa onim astralnim kompjuterom, a onda dalje.
- Da, pa za tebe je to ništa! Što ne probaš preko interneta, dodade Goran već vidno mirniji - moramo da pozovemo Tošu da mu kažemo u šta se uvaljujemo.
- Svakako, bez njega nećemo moći, bar u početku. Potrebno je da ostvari mentalnu vezu, a da ga mi pratimo na onoj Stojanovoj mašini. Najteže je da se uspostavi prvi kontakt, ali je plus i veliko pitanje da li će nam njegovi vlasnici dozvoliti da to uradimo. I ko su oni uopšte? Da li se radi o Atlantidi ili ko zna kome?
- O njoj znamo malo, ali i ne bih rekao da je to u pitanju. Prema predanju, Atlantidu je sačinjavalo sedam ostrva, a naselila su ih bića koja su došla iz drugog sunčanog sistema, sličnog našem, pre 30.000 godina - poče Goran da prča - Teško je adekvatno opisati istoriju civilizacije, a da se duboko ne zađe u sferu mitskog i iracionalnog. U svim legendama, veliki i najtajnovitiji deo posvećen je mitskom narodu, čak i po današnjim merilima, nepojmnjivo civilizacijski razvijenom, koji je na vrhuncu svoje moći završio u strašnom sveopštem Potopu. Priču o potopu kao velikoj kazni koja je usledila zbog zloupotrebe moći možemo pratiti gotovo u svim religijama sveta. Žitelji Atlantide nisu bili najstariji 'narod' na zemlji, ali su zato u vreme u koje su aktivno boravili na njoj najviše odmakli u osvajanju slobode. Težili su ka apsolutnoj slobodi. Slobodi od čvrstih materijalnih zakona, prevazilaženju čvrstih stega 'obične' ljudske egzistencije. Što god su više osvajali i kontrolisali energetske suštinu svoga postojanja i time sticali neizmerne moći manipulacije prirodom (astralne, vantelesne projekcije, putovanja, direktan prenos misli i osećanja, materijalizacija i dematerijalizacija, drastična izmena klimatskih i drugih uslova na Zemlji i slično), to su

više zaboravljali da je druga strana slobode odgovornost. Apsolutna sloboda je jednaka apsolutnoj odgovornosti za svaku misao reč ili delo. Stanovnici Atlantide su svoja znanja magije poslali u budućnost. Oni su bili posednici Vrhovne nauke, prave magije, pravog kulta koji se rodio pre nekoliko milijardi godina, na ko zna kom mestu. Pre 12.000 godina, posle vladavine koja je trajala oko 18.000 godina, Atlantida je potonula u more. Bila je to posledica katastrofe na Kosmičkom nivou, koja je zadesila čitavu Galaksiju.

- Zar stvarno veruješ u Potop ili nešto slično.
- Svakako. To je činjenica: mnogi su stradali, ali neki su i preživeli: malo njih i ne u ljudskom obliku na kakav smo navikli, već kao energije, kao nevidljivi Majstori-Inicijati koji su zauzimali stepene iza Bezdana, pali anđeli, ili ako više voliš, bogovi iz istorije. Njih je dvanaest. Kada misle da je to potrebno oni se inkarniraju na materijalnom planu. Trudili su se da održe "Drevno znanje". Prenosili su to svoje znanje ljudima, ali u tome nisu uvek uspevali kako treba i to ponajviše iz prostog razloga što ljudi nisu bili u stanju ni da ga pojme, ni da ga prihvate. Ali menjale su se i civilizacije. Zavisno od stepena prihvatanja "Tajnog znanja" bile su to manje ili više uspešne civilizacije, ili tačnije - zavisno od stepena zloupotreba tog znanja, one su opstajale duže ili kraće. Kako su prolazili vekovi dolazilo je do različitih uobličavanja - stari Egipćani su napravili pomak, Grci su ga preneli u Evropu. O Srbima nemamo tačno prihvaćeno mišljenje. Važno je napomenuti da je jedan broj Inicijata težio da očuva izvorno čisto znanje: da razjasni "Simbole" u izvornom "Sistemu" i sa tim znanjem da pokuša da oživi kult drevnih bogova, dok su ga drugi prilagodili svojim uskim potrebama, što znači zloupotrebili ga, i na taj način se odvojili od izvorne svetlosti. Ilustracije radi, setimo se samo kako su stari Egipćani koristili svakojake profane stvari za prenošenje ritualnih i magijskih šifara i sibola - počev od srazmera i brojnih veličina piramida, pa do Velikih i Malih akkana Tarota. Upravo karte, kao igra, kao kocka, kao porok - izabrane su za prenosioca tajni, jer oni su bili dovoljno mudri da znaju da je jedino porok večan i da se najlakše prenosi među ljudima. Iskoristili su ga kao nosioca mudrosti kroz vekove, a da običan, neuki svet i nije znao šta ima u rukama. Kada uzmeš karte, da li znaš da su četiri znaka u kartama zapravo simboli četiri kosmička elementa. Slično je i sa hrišćanstvom koje se u praksi odvojilo od svog izvorišta - postalo je suprotno istinskoj inicijaciji Ozirisovog Eona - Gnostičkom Hrišćanstvu. Ono se sačuvalo samo u retkim fragmentima i kao "jeres", jer su Hristovu reč objašnjavali magičnim značenjima. To se zvaničnoj, dogmatskoj crkvi nije sviđalo - ni katoličkoj, ni pravoslavnoj - možda i zato što je gnostičko hrišćanstvo bilo previše komplikovano za narod, pa i same sveštenike. I naš Toša je donekle proučavao gnosticizam - i on ti o tome može pričati.

Reinkarniranje Elifasa Levija jednog od Vladara iz senke ili Inicijanta, imalo je za cilj da on u svom životu uspostavi gnostičko hrišćanstvo. On je svetu otkrio *Pravi Sunčani Kult*. Ali do toga dolazi tek na kraju Ozirisovog Eona... Ma, mogao bih ja dugo ovako da pričam, pusti to - duga je to priča i dosadna - poče da se smeje.

- Ti govoriš o Vladarima iz senke.
- Gnjavaš me, ali kad već pitaš, samo kratko: Vladari iz senke, *energije, nevidljivi majstori, insajderi* - ili već kako ih zovemo, su posvećene energije iz jednog nebeskog klana zaduženog za planetu Zemlju, oni nisu Bogovi. Njihov je zadatak da planiraju istoriju civilizacije na Zemlji. Oni su ti koji postavljaju civilizacije u žižu istorijske pozornice, i ako ne uspe kako je zamišljeno, na sceni ih smenjuju druge civilizacije. Po toj teoriji nema slučajnosti u istorijskim zbivanjima - zapravo se radi o nekoj varijanti teorije zavere, ali najšire gledano. Mi smo samo jedan veliki eksperiment nebeskih duhova. Kada nisu zadovoljni onim što su stvorili - sve počinje ispočetka. Jedan narod potiskuje drugi, varvari osvajaju Rim, Evropljani brišu cele narode na Američkom tlu, sida kosi stanovništvo Afrike... Kao što mi menjamo ribice u akvarijumu - oni menjaju nas. To nisu bogovi u smislu savremenih religija; najpribližnija bi bila shvatanja stare grčke mitologije - bogovi koji žive na nebu sa svim manama i vrlinama ljudi, ali koji kroje sudbinu smrtnika. Tako su stari Grci približili znanje o nebeskim hijerarhijama običnom svetu. Nešto slično nalazimo i u Denikenovim knjigama, koje su bile jako popularne sedamdesetih godina. Samo kod njega to nisu bogovi već kosmonauti iz drugih galaksija koji prvo postavljaju ljudski rod na zemlji genetskim inženjeringom, a zatim vode računa o tome kako će se razvijati to društvo koje su stvorili. Zemlja je njihov ispit. Tu polažu diplomski koji traje hiljadama godina, a kad ga polože onda se kvalifikuju za viši klan koji je bliži Božanskom, bliži Svetlosti.
- Da li su to Iluminati?
- Ne, ali su u vezi sa njima. Delovanje će u sadašnje vreme biti usmereno na stvaranje suštinskih promena u razmišljanju, znanju i ostalim životnim ciljevima čovečanstva. Učenje treba da se proširi korišćenjem modernih sredstava kao što su televizija, štampa... Poslednjih godina prošlog veka pojavile su se popularne TV serije čiji je producent bio Kris Karter: »Dosije X«, »Milenijum« i slične.
- Negde sam čitao da se pominja 2025. godina kao prekretnica?
- Ciljna Godina je 2025. Do tada treba da se dogodi drugi pad. Do tada i vreme treba da prestane da ubrzava. Svi primećuju da vreme prolazi sve brži i brže, ali to pripisuju starenju. To je samo donekle tačno, jer je potrebna određena životna dob da bi se mogla napraviti razlika između proticanja vremena nekada i sad. U suštini, to nema veze sa starošću. Mi nemamo čulo za vreme, pa samo na posredan način

primećujemo njegove promene. Dan nam je sve kraći, ne stižemo da uradimo ono što smo planirali. Posledica toga je i da se sve kasnije leže – dan nam je tako brzo proleteo da ne možemo još da legnemo jer – ako ništa drugo – nismo gledali televiziju onoliko koliko naš osećaj za vremensku prostornost i zahtevi za zabavom određuju. Ovo je samo jedan primer. Nažalost, to izuzetno odgovara satanističkim tendencijama savremenih moćnika, jer čovek je biće dana, svetlosti. Nije zdravo ni za telo, ni za duh ostati budan iza ponoći kada vladaju neke druge sile. Godine 2025. treba da se dogodi slom civilizacije. Prema Iluminatima, vladari iz senke smatraju da su zemljani zreli da polože ovaj ispit života i da uz pomoć i podršku Velikih duhova mogu preći u višu sferu duhovnosti, okrenutosti Bogu, jer kao i sve dosadašnje civilizacije i ova naša je došla do stadijuma kada počinje da misli da je sama sebi dovoljna i da Boga nema. Razvoj Apsolutnog zla može biti zaustavljen jedino kataklizmom. Bertrand Rasel tvrdi da je tako nestala 21 civilizacija, a da 14 nije ostavilo nikakav trag. Sami Iluminati smatraju da je taj broj čak i daleko veći.

- Sve je to toliko fantastično, daleko od moje spoznaje, a mislim i spoznaje većine ljudi.
- Nego Vojkane, udaljili smo se od našeg cilja. Plaši me sve ovo, nisam završio posao ni oko formule materijalizacije.
- Nije tačno - jesi, samo te strah da ponovo probaš.
- Pa - jednom ću morati. I profesor me požuruje i kaže isto što i ti.
- Pozovi Tošu.
- Dobro - reče Goran i lati se telefona. Bio je to stari Simens iz 1933.g, uspomena od dede. Telefon je još radio i bilo mu je žao da ga promeni - ionako je većinu veza birao preko kompjutera.
- Zdravo Tošo.
- Zdravo! Dobro da si se setio da se javiš! Šta ima novo?
- Vojkan je kod mene. Potreban si nam. Kada možeš da dođeš?
- Ne, ovaj put vi dođite. Otpustiće me sa posla zbog tolikih izostajanja - više u šali reče Toša.
- Dobro, kad baš hoćeš. Sutra je subota, čekaj nas pre podne.
- O čemu se radi? Šta ste opet smislili?
- Nije za telefon, čućeš. Reci, šta ima novo kod tebe?
- Tu se raspravljam sa Draganom i Selenom o srpskom pitanju. Ti i ja se tu potpuno slažemo, ali njih dvoje su neverne Tome, pominju mi amebe - i poče da se smeje.
- Da, ima nekih novosti na tom planu. Kumranski rukopisi govore i o tome, ali taj deo čuvaju kao najstrožu tajnu. Nego, pričaćemo sutra, znaš da se čak pominje da je istorija Starog Zaveta umnogome i srpska istorija.
- Dobro, vidimo se sutra. Čekam vas. Zdravo.

- Sutra idemo kod njega. - Okrete se Goran prema Vojkanu.
- Što već sutra? Imam nekih obaveza... Znaš onu Nataliju?
- Nema šanse! Javi joj se, otkaži! Ti si sve ovo zakuvao - nasmeja se Goran osvetnički.
- Dobro, nek' ti bude. Dolazim u 8 po tebe. Nemoj da se uspavaš.
- Zar ja? Taman posla.
- Idem sad, vidimo se! - Vojkan naglo ustade. Goran ga otprati do vrata i dok je gledao kako zamiče niz zavojito stepenište, poče da razmišlja u šta su se upleli, kakva će biti ova godina... Ako ovo stvarno uspe - a jedan deo njega je bio sasvim siguran da hoće - promeniće dalji tok civilizacije. Možda je i došlo vreme za to, možda ta inteligencije izvan vremena i prostora i čeka na nekog takvog. Ali zašto baš mi? Ako su tačne one nove teorije o nama Srbima - sve ima više logike. Da nije bilo onih sporazuma na Nikejskom saboru, ko zna kako bi danas izgledao svet?